

A. BESANT & C. W. LEADBEATER - MISELNE OBLIKE

MISELNE OBLIKE

ANNIE BESANT
CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Annie Besant in Charles Webster Leadbeater

MISELNE OBLIKE

Naslov izvirnika: Thought Forms

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1901

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Thought-Forms - Mendelssohn

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102133763

ISBN: 978-961-6561-25-9 (PDF)

MISELNE OBLIKE

ANNIE BESANT

CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Predgovor</i>	5
<i>Uvod</i>	6
<i>Težavnost predstavitve</i>	10
<i>Dva učinka misli</i>	14
<i>Kako deluje vibracija</i>	16
<i>Oblika in njen učinek</i>	18
<i>Pomen barv</i>	23
<i>Trije razredi miselnih-oblik</i>	26
<i>Razlagalne miselne-oblike</i>	30

Predgovor

Besedilo te knjižice povzema delo, ki sva ga opravila skupaj z Mons. C. W. Leadbeatrom. Skice in slike miselnih-oblik, ki sva jih opazovala, so naslikali najini trije prijatelji - g. John Varley, g. Prince in g. Mac-Farlane, katerim želiva izraziti najino prijazno zahvalo. Slikanje oblik, ki jih preveva živa svetloba onostranstva, s temačnimi zemeljskimi barvami, je težavno in nehvaležno delo, zato čutiva do tistih, ki so ga poskušali opraviti, toliko večje spoštovanje. Na razpolago bi morali imeti večbarvni ogenj, na žalost pa so lahko uporabili le v prah zdrobljene substance.

Zahvaliti se morava tudi g. Blighu Bondu, ker nama je dovolil uporabiti svoj esej *Vibration Figures* in nekatere svoje odlične risbe. Nekemu drugemu prijatelju, ki nama je poslal nekatere opombe in risbe, a želi ostati anonimni, se prav tako - ob spoštovanju njegove želje - iskreno zahvaljujema.

Goreče upava - kakor tudi verjameva - da bo ta knjižica služila vsakemu bralcu kot pozornost vzbujajoča moralna lekcija in mu omogočila, da se bo zavedel narave ter moči lastnih misli in da bo služila kot spodbuda plemenitim ter kot zavora podlim. S tem prepričanjem in upanjem jo pošiljava na svojo pot.

Annie Besant

Uvod

S širjenjem spoznanj se drža znanosti do stvari nevidnega sveta zelo spreminja. Tako ne poklanja več svoje pozornosti izključno zemlji z njenimi raznovrstnimi predmeti, ali pa fizičnim svetovom okoli nje, ampak se je prisiljena ozirati dlje po polju in graditi hipoteze, ki so povezane z naravo materije in sil, ki domujejo v področjih onstran dosega njenih instrumentov. Dejstvo je, da je znanost pripeljala svoje raziskave zelo daleč in pokazala izjemno genialnost pri odkrivanju skrivnosti narave ter takšno tankočutno potrpežljivost v raziskavah, da začenja končno žeti uspeh, ki vedno čaka na tiste, ki iščejo. Na robu fizičnega polja se začenjajo kazati sile in bitja naslednje, višje ravni narave. "Narava ne dela skokov", in ko se fizik približuje mejam svojega kraljestva, postaja zbežan od stikov z in od bleščanja iz nekega drugega kraljestva, ki njegovo prežema. Prisiljen je špekulirati o nevidnih prisotnostih, pa četudi le zato, da bi poiskal racionalno razlago za nedvoumne fizične pojave; tako počasi drsi onstran meje in stopa, ne da bi se tega zavedal, v stik z astralno ravnjo.

Ena izmed najbolj zanimivih glavnih poti, ki vodijo iz fizičnega v astralni svet, je preučevanje mišljenja. Zahodni znanstvenik, ki izhaja iz anatomije in fiziologije možganov, si prizadeva, da bi si ustvaril temelj za trdno psi-

hologijo. Nato prehaja v področje sanj, utvar, halucinacij; a takoj, ko poskuša zasnovati izkustveno znanost, ki bi te pojave uredila in razvrstila, se neizogibno znajde na astralni ravni. Dr. Baraduc iz Pariza je skoraj prekoračil to mejo, ko je posnel astro-mentalne podobe in dobil slike tega, kar je z materialističnega zornega kota rezultat vibracij v sivi materiji možganov.

Vsem tistim, ki so posvetili zanimanje temu vprašanju, je že dolgo časa znano, da so ti vtisi proizvod odseva ultravijoličnih žarkov s predmetov, ki niso vidni z žarki običajnega spektra. Jasnovidci so tako dobili potrditev v pojavljanju podob na občutljivih fotografskih ploščah, katere so sicer videvali in opisovali ob seansah, čeprav niso bile vidne za fizični vid. Tako nepristranska presoja ne more *in toto* zavrnila dokazov za takšna dogajanja, saj so jih podali resni ljudje na podlagi svojih lastnih, pogostokrat ponovljenih preizkusov. In sedaj imamo raziskovalce, ki si prizadevajo pridobiti podobe teh subtilnih oblik s snovanjem metod, ki so namenjene njih reprodukciji. Med temi se zdi najbolj uspešen dr. Baraduc (V letu 1901.), ki je objavil knjigo, v kateri obravnava svoje raziskave in objavlja posnete fotografije. Dr. Baraduc pravi, da raziskuje subtilne sile, s katerimi se izraža duša - ki jo on opredeli kot inteligenco, ki deluje med telesom in duhom - tako, da poskuša zapisati njena gibanja, njene "svetleče", a nevidne vibracije, s pomočjo igle, odtisov na občutljivih ploščah. Z izolatorji se skuša izogniti elektriki in toploti.

Pustimo ob strani njegove poizkuse iz biometrije (merjenja življenja z gibanji) in se raje posvetimo tistim iz ikonografije - vtisom nevidnih valov, za katere meni, da so po svoji naravi svetloba, in s katerimi duša odtisne lastno podobo. Številne fotografije predstavljajo eterične in magnetne rezultate fizičnih pojavov; a tudi pri teh se nam ni potrebno predolgo zadrževati, kajti, četudi so same po sebi še tako zanimive, nimajo neposredne zveze z našim vprašanjem. Dr. Baraduc je pridobil raznovrstne vtise tudi s silovitim razmišljanjem o določenem vprašanju, z učinkom, ki ga je na občutljivi plošči ustvarila miselna-oblika; tako je poskušal projicirati por-

tret neke (že mrtve) znanke in dobil odtis, ki je bil očitno posledica njegove misli, podobe gospe, ki si jo je o njej ustvaril ob mrtvaški postelji. Tako povsem pravilno pravi, da je ustvarjanje nekega predmeta povezano s prenosom določene podobe iz uma ter z njeno nadaljnjo materializacijo. Tako skuša preučevati kemični učinek, ki ga na srebrne soli povzroči ta miselnopodoba. Na bralca naredi izreden vtis ilustracija navzven žareče sile, projekcija goreče molitve. Neka druga molitev ustvarja oblike, ki so podobne listom praproti, spet druga dežju, ki se izliva navzgor, če je takšen opis sploh mogoč. Tri osebe, ki razmišljajo o svoji ljubeči povezanosti, projicirajo nekakšno podolgovato, rahlo valujočo maso. Fantiča, ki boža ptička in objokuje njegovo smrt, obdaja čustven tok prepletenih niti čustvenega nemira. Globoka žalost vedno oblikuje silovit vrtinec. Ko opazujemo to zanimivo in sugestivno zbirko, postane jasno, da te slike niso miselne-podobe, ampak učinek, ki ga te povzročijo v eterični materiji s svojimi vibracijami; zato je nujno, da na misel gledamo, da bi lahko razumeli dosežene rezultate, jasnovidno. Dejansko so ilustracije bolj poučne zaradi tega, kar ne pokažejo neposredno, kakor zaradi samih podob.

Morda bo koristno, če študentom, bolj jasno kot doslej, predstavimo nekatera dejstva v naravi, ki bodo pojasnila rezultate, do katerih prihaja dr. Baraduc. Ti so nujno nepopolni, kajti fizični fotografski aparat in občutljive plošče niso idealni instrumenti za astralne raziskave; toda vseeno so, kot smo videli zgoraj, izredno zanimivi in dragoceni, saj predstavljajo vez med jasnovidnimi in fizičnimi znanstvenimi raziskavami.

Sedaj se mnogi opazovalci izven Teozofskega društva skušajo ukvarjati z dejstvom, da čustvene spremembe kažejo svojo naravo s spremembami barve v oblaku podobnem ovoidu ali auri, ki obdaja vsa živa bitja. Nek zdravnik, specialist (Dr. Hooker, London.) je zbral številne primere barve aure ljudi različnih tipov in temperamentov. Njegovi rezultati se zelo približujejo tistim, do katerih so prišli jasnovidni teozofi in drugi; in če dokaz presojava po običajnih kanonih za človeško pričevanje, potem splošna enovitost predmeta zadostuje za vzpostavitev dejstva.

Knjiga *Vidni in nevidni človek* obravnava auro na splošno. Ta knjižica istega avtorja in njegove teozofske kolegice pa želi to temo poglobiti, v prepričanju, da je ta študij koristen, saj v študentov um živo vtisne moč in živo naravo misli in želje ter njun vpliv na vse ljudi, ki jih dosežeta.

Težavnost predstavitve

Pogosto smo slišali govoriti, da so misli stvari. Mnogi med nami so že prežeti z resničnostjo te trditve. Vendar pa imajo le maloštevilni med nami jasno predstavo o tem, kakšna vrsta stvari je misel. Cilj te knjige je zato ta, da bi nam to pomagala razjasniti.

Na naši poti je nekaj resnih težav, kajti naša predstava o prostoru je omejena na tri dimenzije; če pa imamo pred seboj neko sliko, se praktično omejimo le na dve. Dejansko je predstavitev tudi povsem običajnih tridimenzionalnih predmetov precej pomanjkljiva, saj sta na naši risbi nek kot ali smer le redko prikazana natančno. Če naša slika prikazuje neko cesto, potem mora biti ta v prvem planu precej širša kot v ozadju, čeprav je njena širina dejansko nespremenjena. Če naslikamo neko hišo, potem morajo biti pravilni koti, ki jo omejujejo, ostri ali topi, odvisno od primera, a skoraj nikoli takšni kot so v resnici. Dejansko ne narišemo nobeno stvar takšno kot je, ampak takšno kot jo vidimo. Tako je napor umetnika usmerjen v spretno urejanje črt na ravni površini, ki naj bi očesu podale vtis tridimenzionalnega predmeta.

To je mogoče le zato, ker tisti, ki sliko gledajo, že poznajo podobne predmete kot so tisti na sliki in ker so pripravljeni sprejeti to, kar ti izražajo.

Tisti, ki ni nikoli videl nekega drevesa, si ne bi mogel ustvariti nobene predstave, četudi bi imel pred sabo še tako večče narisano sliko. Če tej težavi dodamo še drugo, precej večjo, in sicer omejitev zavesti ter želimo na primer sliko pokazati bitju, ki ne pozna drugega kot le dve dimenzije, se bomo srečali z nezmožnostjo, da bi ji primerno ponazorili pokrajino, kakršno vidimo mi. Natančno to je tista najtežja oblika težave pri predstavitvi tudi najbolj preproste miselne-oblike. Velika večina tistih, ki opazuje sliko, ima zavest omejeno na tri dimenzije, poleg tega pa nima niti najmanjše predstave o vsem sijaju in barvitosti notranjega sveta, ki mu pripadajo miselne-oblike. Vse, kar lahko naredimo je le to, da predstavimo nek odsek miselne-oblike. Tisti, ki imajo že razvite sposobnosti in si lahko sami ogledajo izvirnik, bodo ob še tako dobri poustvaritvi lahko le razočarani. Tisti pa, ki trenutno ne morejo videti še nič, bodo s tem dobili priložnost za vsaj delno, četudi neustrezno predstavo, ki bo vsekakor boljša kot nobena.

To, kar imenujemo človekova aura, je zunanji del oblaku podobne substance njegovih višjih teles, ki se medsebojno prežemajo in širijo čez meje fizičnega telesa, ki je najmanjše od vseh. Dvoje teh teles, mentalno telo in telo želja, je še posebej povezanih s pojavljanjem tako-imenovanih miselnih-oblik.

Človek, Mislec, je oblečen v telo, ki je sestavljeno iz številnih kombinacij subtilne materije mentalne ravni. To telo je po svoji sestavi bolj ali manj prečiščeno ter bolj ali manj popolno organizirano za izpolnjevanje svojih funkcij, povsem v skladu s stopnjo intelektualnega razvoja, ki jo je dosegel človek. Mentalno telo je predmet čudovite lepote; občutljivost in hitrost gibanja njegovih delcev mu dajeta videz žive mavrične svetlobe. Z razvojem intelekta, ko si človek zastavlja vse bolj čiste in sublimne cilje, postaja ta lepota izjemno žareča in očarljivo ljubka. Vsaka misel požene v materiji tega telesa v gibanje niz soodvisnih vibracij, ki jih spremlja čudovita igra barv, podobna bleščanju slapa, ki ga je obsijalo sonce, vendar po svoji barvitosti in živi občutljivosti dvignjena za n-to potenco. Telo zaradi te spod-

bude iztisne ta vibrirajoči del samega sebe, ki se nato oblikuje v skladu z naravo vibracije - tako kot ustvari podobo pesek na plošči, ki vibrira skladno z določeno glasbeno noto - in pri tem pritegne iz ozračja po prefinjenosti sebi podobno materijo elementalne esence mentalnega sveta. Tako dobimo čisto in preprosto miselno-obliko, ki je živa in silovito dejavna entiteta, ki jo oživlja ideja, ki jo je porodila. Če nastane iz bolj prefinjenih vrst materije, bosta njena moč in energija veliki, tako da jo bo lahko trdna in močna volja uporabila kot silovitega posrednika.

Ko je človekova energija usmerjena navzven, proti zunanjim predmetom želje, ali pa, ko je zaposlena s strastnim in čustvenim delovanjem, takrat ta energija deluje v materiji, ki je precej manj subtilna od mentalne, to je, v materiji astralnega sveta. To, kar imenujemo človekovo telo želja, je sestavljeno prav iz te materije, ki oblikuje večji del aure nerazvitega človeka. Ko je človek grobega tipa, je telo želja zgrajeno iz gostejše materije astralne ravni, temnejše barve, v kateri večinoma prevladujejo umazani odtenki rjave, zelene in rdeče barve. Ko so človekove strasti vzburljene, preko telesa švigajo raznovrstne značilne barve. Telo želja človeka višjega tipa pa je sestavljeno iz bolj prefinjene kakovosti astralne materije in iz barv, ki valujejo in bliskajo skozenj v bolj občutljivih in čistih odtenkih. Četudi je to telo manj občutljivo in manj svetleče od mentalnega, pa vseeno predstavlja, ko je iz njega odstranjena vsa sebičnost in ko iz njega izginejo vse temnejše in težje sence, lepo stvar.

Telo želja (ali astralno telo) poraja drug razred entitet, ki so po splošnem ustroju podobne že opisanim miselnim-oblikam, a omejene na astralno raven, ker jih um poraja pod nadvlado živalske narave.

Ustvarja jih dejavnost nižjega uma, izvrže pa astralno telo - po teozofskem izrazoslovju dejavnost kama-manasa ali uma, ki ga obvladuje želja. V tem primeru vibracije nastanejo v telesu želja, ki zaradi tega izloči del samega sebe, ki se nato oblikuje, tako kot v prejšnjem primeru, v skladu z naravo vibracij. Ta del pritegne k sebi nekaj ustrezne elementalne esence astralnega sveta. Takšna miselna-oblika ima za svoje telo elementalno esenco,

za svojo oživljajočo dušo pa željo ali strast, ki jo je porodila; sila miselne-oblike je skladna s količino mentalne energije, ki je povezana s to željo ali strastjo. Te oblike, tako kot tiste, ki pripadajo mentalni ravni, imenujemo umetni elementali in so daleč najbolj običajne, saj je le malo misli navadnih moških in žensk brez vsake sledi želje, strasti ali čustva.

Dva učinka misli

Vsaka dobro opredeljena misel ustvari dvojni učinek - žarečo vibracijo in plavajočo obliko. Jasnovidnemu se misel najprej predstavi v obliki vibracije v mentalnem telesu, ki pa je lahko sestavljena ali enostavna. Če je že misel sama po sebi zelo preprosta, potem nastopi le ena stopnja vibracije, ki močno vpliva le na en tip mentalne materije. Mentalno telo je sestavljeno iz materije različnih stopenj gostote, ki jih mi običajno razdelimo v razrede, skladno s pod-ravnmi. Vsak od teh ima številne pod-oddelke; in če te lahko razmejimo z vodoravnimi črtami, ki nakazujejo različne stopnje gostote, potem lahko z navpičnimi črtami, ki prve presekajo pod pravim kotom, nakažemo tipe, ki se razlikujejo tako po kakovosti kot po gostoti. Tako pridemo do številnih različic mentalne materije, od katerih ima vsaka neko posebno in ustrezno stopnjo vibracije, na katero je najbolj navajena, zaradi česar se nanjo hitro odziva in se poskuša k njej vrniti tudi takoj potem, ko jo je močan naval mišljenja ali čutenja od nje odvrnil. Ko človeka preplavi nenaden val nekega čustva, je njegovo astralno telo silovito vznemirjeno, tako da običajne barve trenutno zasenči tok temno-rdeče, modre ali škrlatne barve, ki ustreza stopnji vibracije tega posebnega čustva. Ta sprememba je le začasna; preide v nekaj sekundah in astralno

telo hitro ponovno prevzame svoje običajno stanje. Vendar pa vsak tak val ustvari trajen učinek; običajnemu odtenku astralnega telesa doda nekaj lastnega odtenka, tako da postane vsakokrat, ko se človek prepusti določenemu čustvu, vsaka nadaljnja ponovitev lažja, saj se je njegovo astralno telo navadilo vibrirati na tej posebni stopnji.

Vendar pa nikakor ni večina človeških misli preprostih. Popolnoma čista ljubezen seveda obstaja, vendar pa je pogosto prepletena s ponosom ali sebičnostjo, z ljubosumjem ali živalsko strastjo. To pomeni, da se v mentalnem in astralnem telesu sočasno pojavita najmanj dve povsem ločeni vibraciji - pogosto tudi več kot dve. Žareča vibracija je zato sestavljena, zaradi česar iz nje izhajajoča miselna-oblika razkrije večje število barv in ne le ene same.

Kako deluje vibracija?

Tako kot vse druge vibracije v naravi, tudi te žareče vibracije, izgubljajo moč premo-sorazmerno z oddaljenostjo od svojega vira, čeprav je verjetno, da se ta moč, zaradi nastopa nove dimenzije, spreminja proporcionalno s tretjo, ne pa z drugo potenco. Nadalje, tako kot vse druge vibracije, imajo tudi te težnjo, da se poustvarijo vsakokrat, ko se jim za to ponudi priložnost. In vsakokrat, ko pridejo v stik z nekim drugim mentalnim telesom, skušajo v njem sprožiti lastno stopnjo nihanja. To pomeni - z zornega kota človeka, katerega mentalno telo pride v stik s tem valovanjem - da skušajo v njegovem umu poroditi misli istega tipa kot so bile tiste, ki so se porodile v umu misleca, ki je te valove oddal. Razdalja, na kateri lahko delujejo podobni miselni-tokovi, ter sila in vztrajnost, s katerima prodrejo v druga telesa, so odvisne od moči in jasnosti izvirne misli. Tako se mislec nahaja v enakem položaju kot govornik. Glas slednjega sproži v zraku gibanje zvočnih tokov, ki se od njega razpršijo v vse smeri in prenesejo njegovo sporočilo vsem tistim, ki se nahajajo znotraj slušnega polja; in razdalja, do katere lahko prodre njegov glas, je odvisna od moči in jasnosti njegovega govora. Prav na enak način tudi močna misel seže dlje kot slabotna in neodločna; vendar pa sta njena jasnost in določnost še celo

bolj pomembni od njene moči. Navsezadnje pa je usoda valovanja misli enaka usodi glasu govornika, če so ljudje, katerim je namenjeno, potopljeni v svoje užitke, ali pa v neko delovanje. Tako bo tudi mogočen val mišljenja prešel brez vpliva na človekov um, če je ta že globoko potopljen v neko drugo razmišljanje.

Razumeti bi morali, da ta žareča vibracija predstavlja značaj misli, ne pa njenega predmeta. Če nek hindujec med meditacijo razmišlja o Krishni, bodo tokovi čutenja, ki jih oddaja, spodbudili čutenje predanosti v vseh tistih, ki pridejo pod njihov vpliv, vendar se bo v primeru muslimana ta predanost usmerila proti Allahu, pri privržencu Zoroastra proti Ahuramazdi, pri kristjanu pa proti Jezusu. Človek, ki ostro razmišlja o nekem vzvišenem vprašanju, oddaja vibracije, ki bodo skušale na isti nivo povzdigniti tudi misli drugih, nikakor pa pri tem ne ponujajo drugim tudi nekega posebnega predmeta razmišljanja. Seveda delujejo z večjo močjo na tiste ume, ki so že navajeni na vibracije podobnega značaja, a imajo določen učinek na vsa mentalna telesa, s katerimi pridejo v stik, tako da skušajo prebuditi moč višjega mišljenja tudi pri tistih, ki doslej na njega niso bili navajeni. Tako je očitno, da opravlja vsak človek, ki ima misli vzvišenega značaja, misijonarsko delo, pa četudi se tega sploh ne zaveda.

Oblika in njen učinek

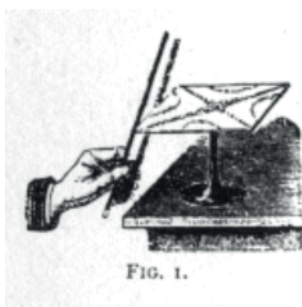
Sedaj se bomo ukvarjali z drugim učinkom misli, in sicer z ustvarjanjem določne oblike. Študentje okultnega so seznanjeni z idejo elementalne esence, tega čudnega pol-inteligentnega življenja, ki nas obdaja v vseh smereh in oživlja materijo mentalne in astralne ravni. Tako oživljena materija se z lahkoto odziva na vpliv človekovega mišljenja. In vsaka spodbuda, ki jo človek odda, najsi iz mentalnega ali astralnega telesa, se takoj obda z začasnim nosilcem iz te oživljene materije. Takšna misel ali spodbuda postane začasno neke vrste živo bitje, pri čemer je miselna-sila njegova duša, njegovo telo pa oživljena materija. Namesto, da bi uporabljali nekako nerodno parafrazo, "astralna ali mentalna materija, ki ji vdihuje dušo monadična esenca na stopnji enega od elementalnih kraljestev", teozofski pisci pogosto, ker je tako krajše, to oživljeno materijo preprosto imenujejo elementalna esenca, miselno-oblika pa "elemental". Miselne-oblike ali elementi imajo neskončno število raznovrstnih oblik ter barv, saj vsaka misel pritegne k sebi materijo, ki je primerna za njen izraz in katero prisili v vibriranje, ki je skladno z njenim lastnim; tako značaj misli določa njeno barvo, zaradi česar je študij različnih barvnih različic in povezav izredno zanimiv.

Če je človekova misel ali čutenje neposredno povezano z nekom drugim, se proti tej osebi usmeri tudi miselna-oblika ter izprazni v njenem astralnem ali mentalnem telesu. Če pa človek razmišlja o samem sebi, ali pa če misel temelji na osebnotnem čutenju, kar velja za veliko večino misli, potem ta kroži okoli svojega ustvarjalca in je stalno pripravljena, da povratno deluje nanj, vsakokrat, ko se človek za trenutek znajde v nedejavnem stanju. Vzemimo na primer človeka, ki se predaja nečistim mislim. Med vsakodnevnimi opravki na njih sicer povsem pozabi, pa čeprav miselne-oblike, ki jih je ustvaril, neprestano krožijo okoli njega kot težak oblak. Njegova pozornost je usmerjena drugam in njegovo astralno telo ni občutljivo za drugačno stopnjo vibracije kot le za svojo lastno. Ko pa napetost popusti in se človek odloči za počitek ter svoj um osvobodi vsake konkretne misli, bo verjetno znova začutil naval nečistih vibracij. Če gre za človeka, katerega zavest je do določene mere prebujena, bo to morda zaznal in se potožil, da ga skuša hudič; pa vendar je dejstvo, da skušnjava prihaja od zunaj le na videz, kajti ni nič drugega kot le naraven odziv njegovih lastnih miselnih-oblik. Vsak človek potuje skozi prostor v kletki lastne izdelave, obkrožen z gmoto oblik, ki jih je ustvaril z ustaljenim mišljenjem. Svet opazuje preko tega medija in seveda vse obarva z njegovimi prevladujočimi barvami; z njegovo stopnjo vibracije pa preoblikuje tudi vse stopnje vibracije, ki ga dosežejo od zunaj. Tako človek, dokler ne doseže popolnega nadzora nad mišljenjem in čutenjem, ne more nikoli videti stvari takšne kot so, saj prehajajo vsa njegova opažanja preko tega medija, ki jih izkrivi in obarva kot pokvarjen kozarec.

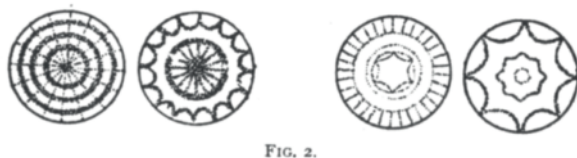
Če miselna-oblika ni določno osebnotna, niti posebej namenjena nekomu drugemu, potem, odcepljena, preprosto plava v ozračju in stalno žarči vibracije, ki so podobne tistim, ki jih je poslal navzven njihov ustvarjalec. Če ne pride v stik s katerim koli drugim mentalnim telesom, potem to žarčenje postopno izčrpa lastno energijo, kar se konča z razgradnjo oblike. Če pa uspe v nekem bližnjem mentalnem telesu prebuditi sozvočno vibracijo, se vzpostavi privlačnost in to mentalno telo običajno vsrka mi-

selno-obliko. Tako vidimo, da vpliv miselne-oblike sploh ni tako daljnosežen kot je vpliv izvorne vibracije; a tam, kjer deluje, deluje z veliko natančnostjo. To, kar proizvede v telesu-uma, na katerega vpliva, ni zgolj misel podobnega reda kot je bila tista, ki jo je porodila; to je dejansko ista misel. Žarčenje lahko vpliva na tisoče ljudi in pri njih spodbudi misli istega nivoja kot je bila izvorna, pa vendar se lahko zgodi, da nobena od teh ne bo istovetna z izvorno; miselna-oblika lahko vpliva le na malo ljudi, a v teh redkih primerih natančno poustvari začetno idejo.

Dejstvo, da vibracije ustvarjajo določno obliko, geometrično ali kakšno drugo, je znano vsakemu študentu akustike. Resonančna ploščica Chladni (Slika 1.) je narejena iz medenine ali kristala. Po njeni površini raztresejo drobce peska, rob pa nalahno upognejo.

Vibracija drobce dvigne v zrak, ob padcu nazaj na ploščico pa se ti razporedijo v pravilne črte (Slika 2.).

Če se dotikamo različnih točk upognjenega roba ploščice in sprožamo različne tone, dobimo raznovrstne oblike (Slika 3.).

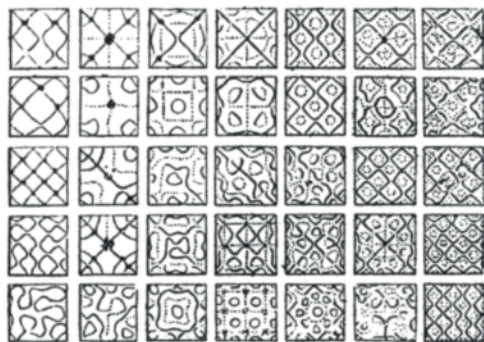
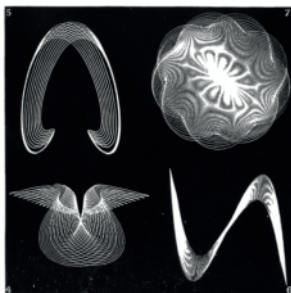

FIG. 3.

Če tako primerjamo dobljene podobe s tistimi, ki jih povzročijo vibracije človeškega glasu, bomo odkrili mnoge podobnosti. Naslikane podobe so posledica igre vibracij, ki so jih ustvarile. Na nihalu lahko sprožimo dvoje ali več sočasnih gibanj; s pripojitvijo finega pisala na vzvod, ki je povezan z nihalom, pa lahko natančno zapišemo njegovo delovanje. Z nadomestitvijo nihanja nihala z vibracijami, ki se sprožijo v mentalnem ali astralnem telesu, imamo pred seboj jasen *modus operandi* izgradnje oblik z vibracijami.

Ta opis je povzet iz izredno zanimivega eseja *Vibration Figures*, F. Bligha Bonda, F.R.I.B.A., ki je z uporabo nihala narisal številne izjemne podobe. Nihalo je obešeno v občutljivem ravnovesju na ojačano jekleno ploščico in lahko niha le pravokotno nanjo. V dva para je mogoče povezati štiri takšna nihala, ki nihajo pravokotno eno na drugo, z nitmi, ki povezujejo držala nihala s konci lahke, a toge letvice, iz katere središča izhajajo druge niti; te niti prenašajo povezana gibanja vsakega para nihala na lahek lesen blok, na katerem je vzmet s pisalom. Povezana gibanja štirih nihala se tako odražajo na pisalu, ki jih zapisuje na risalno desko. Teoretično število na ta način povezanih nihala ni omejeno. Gibanja so pravokotna, vendar dve pravokotni vibraciji enake nihajne dolžine, ki delujeta ena na drugo pravokotno, ob natančnem izmenjevanju ustvarita krog; če pa je izmenjevanje manj natančno, ali pa če nihajni dolžini nista enaki, pa elipso. Krožno vibracijo dobimo tudi takrat, ko se nihalo lahko svobodno giblje v krogu. Na ta

način je prišel do čudovitega niza risb, katerih podobnost z miselnimi-oblikami je izjemna; pokažejo nam, s kakšno lahkoto se vibracije prevajajo v podobe. Primerjajmo torej Sliko 4. in Sliko 12., molitev matere; ali Sliko 5. in Sliko 10.; ali pa morda Sliko 6. z vijugastimi, kačastimi oblikami Slike 25. Slika 7. je do-dana kot ilustracija možne zapletenosti teh oblik.

Zdi se nam čudovita stvar, da nekatere risbe, ki jih je na videz slučajno zapisal ta aparat, natančno ustrezajo vzvišenim tipom miselnih-oblik, ki nastanejo med meditacijo. Prepričani smo, da za tem dejstvom leži velik pomen, četudi bodo potrebne še nadaljnje raziskave, preden bomo lahko z gotovostjo rekli, kaj vse to pomeni. Toda gotovo lahko rečemo to - če lahko dve sili s fizične ravni, ki sta v določenem medsebojnem odnosu, ustvarita obliko, ki natančno ustreza tisti, ki jo je na mentalni ravni ustvarilo neko kompleksno mišljenje, potem lahko sklepamo, da tudi vsaka misel sproži na lastni ravni v gibanje dve sili, ki sta med seboj v enakem odnosu. Tako nam preostane le še to, da odkrijemo, kaj so te sile in kako delujejo. Toda, če bi bili sposobni rešiti ta problem, bi se pred nami gotovo odprlo novo in izjemno dragoceno polje znanja.

Splošna načela

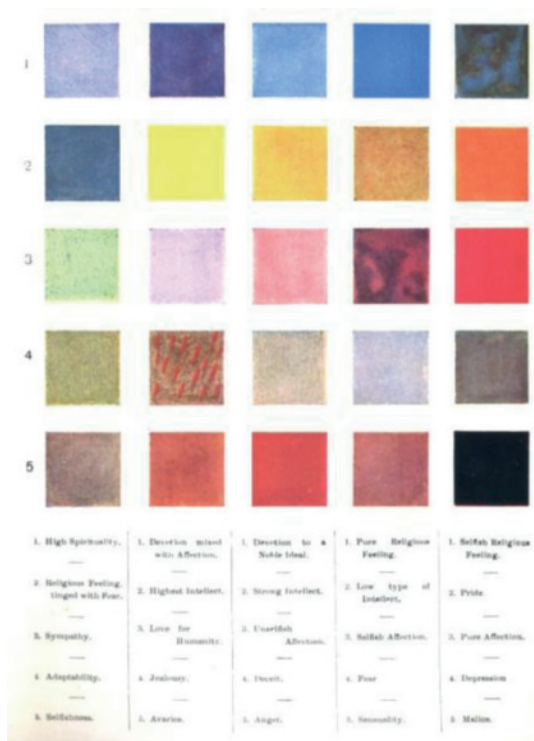
Ustvarjanje miselnih-oblik določajo tri splošna načela:

1. Kakovost misli določa njeno barvo.
2. Narava misli določa njeno obliko.
3. Natančnost misli določa jasnost njenega obrisa.

Pomen barv

Razpredelnica barv je bila podrobno opisana že v knjigi *Vidni in nevidni človek*, in njih pomen je pri miselni-obliki povsem isti kot pri telesu, iz katerega se razvije. Za bralce, ki nimajo pri sebi popolnega opisa iz omenjene knjige, pa povejmo, da črna barva pomeni sovraštvo in zlobo. Rdeča in vse njene gradacije, od opečno mračne do bleščeče škrlatne, nakazuje jezo; surova jeza se pokaže z mračno rdečimi bliski iz temno rjavih oblakov, medtem ko se jeza “plemenitega ogorčenja” pojavi v živo škrlatni barvi, vse prej kot grdi, čeprav vzbudi neprijeten drget; posebno temna in neprijetno rdeča barva, skoraj natančno taka kot je tista, ki jo po navadi imenujemo “zmajeva kri”, ponazarja živalske strasti in razne vrste čutne želje. Jasna rjava barva (skoraj kot žgana siena) kaže lakomnost; težka, temna rjavosiva barva je znamenje sebičnosti - barva, ki je resnično boleče pogosta. Globoka, težka siva barva pomeni potrto, medtem ko je višnjevo, blede siva barva povezana s strahom; sivo-zelena je znak zavajanja, medtem ko sivo-zelena (običajno z madeži in bliski škrlatne barve) naznanja ljubosumje. Zdi se, da zelena barva vedno označuje prilagodljivost; v najnižjem primeru, ko je povezana s sebičnostjo, postane ta prilagodljivost zavajanje, na kasnejši stopnji, ko barva postaja čistejša, pa pomeni bolj željo biti eno z vsemi ljudmi, pa čeprav v glavnem zaradi hrepenenja po slavi in ugledu;

v svojem najvišjem, bolj nežnem in svetlečem aspektu pa kaže na božansko moč sočutja. Ko zelena barva prevzame občutljiv in svetleč odtenek, pa izraža božansko zmožnost sočutja. Ljubezen se izraža preko vseh gradacij karmin rdeče in roza barve; jasna karmin barva pomeni močno, zdravo ljubezen normalnega tipa; če pa je precej onesnažena z rjavo-sivo barvo, potem nakazuje sebično in pridobitniško čutenje; medtem ko čista, bleda roza barva odraža tisto absolutno nesebično ljubezen, ki je dostopna le vzvišenim naravam. Tako prehaja od temne karmin barve živalske ljubezni do najbolj odličnih odtenkov občutljive roza barve, podobne zgodnjim bleskom jutranje zore, ko se ljubezen očisti vseh sebičnih prvin ter se širi v vse širših in širših krogih velikodušne neosebne nežnosti in sočutja do vseh, ki jo potrebujejo. Z dotikom modre barve predanosti, lahko izraža močno uresničitev univerzalnega človeškega bratstva. Globoka oranžna barva prinaša ponos ali stremljenje; raznovrstni odtenki rumene barve pa

označujejo razum ali intelektualno zadovoljstvo, pri čemer temna, oker rumena barva pomeni uporabo te sposobnosti v sebične namene, medtem ko jasna rumena odkriva njen precej višji tip, blede marjetična, svetleče rumena pa najvišjo in najbolj nesebično rabo intelektualne moči, čisti razum, usmerjen proti duhovnim ciljem. Različni odtenki modre barve nakazujejo religiozno čutenje, od temno rjavo-modre barve sebične predanosti ali blede sivo-modre barve čaščenja fetiša, obarvanega s strahom, do bogate, globoke, jasne barve srčnega oboževanja in lepe blede azurne barve tiste najvišje oblike, ki vključuje samo-odpoved in združenost z božanstvom; predana misel nesebičnega srca je po barvi zelo ljubka, kot globoka modrina poletnega neba. Skozi takšne oblake modrine pogosto sijajo zlate, zelo bleščeče zvezde, ki švigajo navzgor kot pramen isker. Mešano čustvo ljubezni in predanosti se objavlja v vijolični barvi, katere bolj blede odtenki nespremenljivo označujejo sposobnost vsrkavanja in odzivanja na visok in lep ideal. Bleščavost in globina barv sta običajno mera moči in delovanja čutenja.

Ne smemo pa pozabiti na vrsto materije, v kateri se porajajo te miselne-oblike. Če je misel čisto intelektualna in neosebna - na primer, če skuša mislec rešiti nek problem v algebri ali geometriji - potem sta miselna-oblika in vibracijski val v celoti omejena na mentalno raven. Ko pa je misel duhovne narave in obarvana z ljubeznijo in težnjo ali globokim nesebičnim čutenjem, potem se dvigne nad mentalno raven in si izposodi precej sijaja in veličastja buddhične ravni. V takšnem primeru je njen vpliv izredno močan, in vsaka taka misel je mogočna sila za dobro, ki lahko prinese le odločen učinek v vsa mentalna telesa v svojem dosegu, če le vsebujejo katero koli lastnost, ki se je zmožna odzvati.

Če pa, po drugi strani, misel vsebuje kaj sebičnosti, osebnostne želje, se njena vibracija takoj obrne navzdol in svoje telo iz mentalne materije obda z oblačilom iz astralne. Takšna miselna-oblika lahko deluje na astralna telesa drugih ljudi tako kot na njihove ume, in lahko, ne le pospeši njihovo mišljenje, ampak tudi izzove njihova čutenja.

Trije razredi miselnih-oblik

Z zornega kota ustvarjenih oblik lahko misli razdelimo v tri razrede:

1. Tiste, ki prevzamejo podobo misleca.

Ko si človek v mislih predstavlja samega sebe na nekem oddaljenem kraju, ali pa si goreče želi, da bi se tam znašel, ustvari miselno-obliko svoje podobe, ki se pojavi na tem kraju. Takšna miselna-oblika pogosto postane vidna drugim ljudem in so jo pogosto zamenjali z astralnim telesom ali pa kar s samim človekom. V takšnem primeru mora imeti jasnovidni dovolj jasnovidnosti, da lahko opazuje to astralno podobo, ali pa mora biti miselna-oblika dovolj silovita, da se lahko materializira - to je, da začasno pritegne k sebi določeno količino fizične materije. Misel, ki porodi takšno obliko, mora biti nujno silovita in zato nujno uporabi večjo količino materije mentalnega telesa. Četudi je takšna oblika v trenutku, ko se izloči iz misleca, majhna, pa se med potovanjem ovije v dovolj veliko količino astralne materije, da se običajno razvije do človekove naravne velikosti, ko doseže kraj, kamor je namenjena.

2. Tiste, ki prevzamejo obliko nekega materialnega predmeta.

Ko človek misli na nekega prijatelja, ustvari v svojem mentalnem telesu natančno podobo tega prijatelja, ki se pogosto izloči in plava v zraku pred

njim. Isto se dogaja tudi takrat, ko človek misli na neko sobo, hišo ali pokrajino. V mentalnem telesu oblikuje drobne podobe teh stvari, ki se nato izločijo. To velja tudi takrat, ko uporablja svojo domišljijo; slikar zasnuje delo, ki ga misli izvesti, tako da zgradi v materiji lastnega mentalnega telesa podobo, ki jo nato projicira v prostor pred sebe, jo ohranja pred očmi svojega uma in jo kopira. Tudi romanopisec zgradi podobe svojih junakov iz mentalne materije na enak način in jih nato z uporabo svoje volje predstavlja iz enega položaja ali skupine v drugo, jih ločuje kot lutke, tako da se zaplet njegove zgodbe dejansko odvija pred njim. Z našo čudno sprevrženo predstavo o realnosti težko razumemo, da te mentalne podobe lahko dejansko obstajajo in da so tako popolnoma objektivne, da jih jasnovidec lahko vidi, ter da jih lahko preureja celo nekdo drug in ne le njihov ustvarjalec. Nekateri romanopisci so se le medlo zavedali tega procesa in so si ustvarili prepričanje, da so njihovi junaki, potem ko so jih ustvarili, razvili lastno voljo in sami razvili zaplet zgodbe, včasih povsem v nasprotju z načrtom avtorja. To se je dejansko dogajalo zato, ker so včasih miselne-oblike oživili razigrani duhovi narave, ali še pogosteje zato, ker je nek "mrtev" romanopisec, ki je z astralne ravni opazoval razvoj načrta svojega kolega, mislil, da bi ga lahko izboljšal in je tako izbral ta način, s katerim je lahko izrazil svoje nasvete.

3. Tiste, ki prevzamejo povsem lastno obliko in izrazijo pripadajoče lastnosti v materiji, ki jo pritegnejo okoli sebe.

Le miselne-oblike tega tretjega razreda lahko koristno predstavimo z ilustracijami, kajti tiste prvih dveh razredov nam omogočajo le risanje krajin in portretov. Pri prvih dveh tipih imamo opraviti le s plastično mentalno in astralno materijo, ki se oblikujeta na podlagi posnemanja oblik s fizične ravni, medtem ko lahko pri tej tretji skupini zaznamo nekatere od oblik, ki so naravne za astralno in mentalno raven. Vendar pa prav to dejstvo, ki jih dela tako zanimive, predstavlja tudi nepremostljivo oviro za njihovo natančno poustvarjanje. Miselne-oblike te vrste se skoraj nespremenljivo objavljajo na astralni ravni, kajti večinoma so bolj izraz čutenja kot pa mi-

šljenja. Primeri, ki so podani v tej knjigi, so skoraj vsi iz tega razreda, razen omejenega števila primerov lepih miselnih-oblik, ki so jih med določno meditacijo ustvarili tisti, ki so se z dolgotrajno prakso naučili misliti.

Miselne-oblike, ki so usmerjene proti posameznikom, ustvarijo povsem določne učinke, ki se lahko delno poustvarijo v auri sprejemnika in tako povečajo končni rezultat, ali pa se od nje odbijejo. Misel ljubezni in želje po zaščiti, ki je s silo usmerjena proti nekemu ljubljenu bitju, ustvari obliko, ki se giblje proti tej osebi, vstopi v njeno auro in v njej ostane kot neke vrste ščit in zaščitni posrednik. Takšna miselna-oblika izkoristi vsako priložnost za služenje in vsako priložnost za zaščito, ne z zavestnim in premišljenim delovanjem, ampak s slepo pokorščino spodbudi, ki je vanjo vtisnjena, s čemer okrepi koristne sile, ki krožijo v tej auri, in oslabi zlohotne. Tako lahko za tiste, ki jih ljubimo, ustvarimo in ohranimo prave angele varuhe. Mnoge materine molitve za oddaljenega sina tako krožijo okoli njega, čeprav mati nič ne ve o metodi, zaradi katere je njena "molitev uslišana".

V primerih, ko so dobre ali slabe misli usmerjene proti posameznikom, morajo te misli, če naj bi izpolnile svoje poslanstvo, v auri sprejemnika poiskati primeren material, ki se bo odzval na njihove vibracije. Vsaka mešanica materije lahko vibrira le znotraj določenih meja, in če se miselna-oblika nahaja izven meja vibriranja aure, potem nanjo ne bo imela nobenega učinka. Nasprotno, od nje se bo odbila ter se vrnila k tistemu, ki jo je ustvaril, in to s silo, ki bo premo-sorazmerna energiji, s katero je zadela ob njo. Zato pravimo, da sta čisto srce in um najboljša zaščitnika proti sovražnim napadom, kajti tako čisto srce in um izgradita astralno in mentalno telo iz prefinjenih in subtilnih materialov, tako da se ti telesi ne moreta odzvati na vibracije, ki zahtevajo grobo in gosto materijo. Če zla misel, ki je bila usmerjena z zlohotnim namenom, udari ob takšno telo, se lahko od njega le odbije ter vrne z vso svojo energijo; poleti nazaj v magnetni smeri najmanjšega odpora, v tisti, ki jo je pravkar prepotovala in udari v svojega ustvarjalca. Ker je materija v njegovem astralnem in men-

talnem telesu podobna materiji miselne-oblike, ki jo je ustvaril, se sproži v odzivno vibriranje in prevzame uničujoče učinke, ki jih je človek namenil drugemu. Tako se “zaklinjanja (in blagoslovi) vračajo v svoje gnezdo”. Dokler v človekovem telesu obstaja kakršna koli vrsta grobe materije, ki je povezana z zlimi in sebičnimi mislimi, tako dolgo je človek odprt za napad tistih, ki mu želijo zlo. Ko pa te v popolnosti odstrani s samo-očiščenjem, ga njegovi sovražniki ne morejo več raniti, tako da se lahko mirno in miroljubno sprehaja med puščicami njihove zlobe.

Preden preidemo na obravnavo naših ilustracij, moramo omeniti še to, da so vse, tu podane miselne-oblike, vzete iz življenja. Niso domišljajske oblike, ki bi jih pripravil nek sanjač, ki si misli, da bi morale izgledati tako; so predstavitve oblik, ki smo jih dejansko opazovali, ko so izhajale iz običajnih moških in žensk ter jih s pomočjo umetnikov poustvarili enako skrbno in verno.

Zaradi lažjega primerjanja so miselne-oblike istega tipa med seboj povezane.

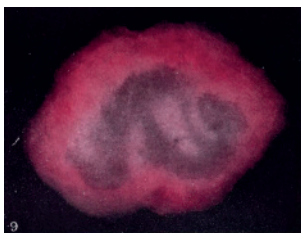
Razlagalne miselne-oblike

Ljubezen

Nedoločna čista ljubezen. - Slika 8. predstavlja krožeči oblak čiste ljubezni, ki navkljub pomanjkanju določnosti predstavlja zelo dobro čutenje. Oseba, iz katere izhaja, je srečna in pomirjena s svetom ter sanjavo razmišlja o nekem prijatelju, katerega prisotnost je zanjo zadovoljstvo. V tem čutenju ni nič ostrega in močnega, pa vseeno prinaša prijazno blagostanje in nesebično veselje v bližini ljubljenih. Čutenje, ki poraja tak oblak, je samo po sebi čisto, vendar pa v njem ni sile, ki bi ustvarila določne rezultate. Podoben pojav pogosto obdaja mačko, ki prijazno prede in iz katere počasi žarčijo nizi postopno rastočih koncentričnih rožnatih oblakov, ki se izgubijo nekaj čevljev stran od njihovega zadovoljno dremajočega ustvarjalca.

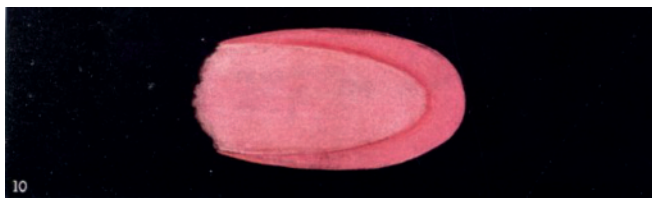

Nedoločna sebična ljubezen. - Slika 9. tudi prikazuje oblak ljubezni, ki pa je sedaj globoko obarvan s precej manj zaželenim čutenjem. Med temno rdečo barvo ljubezni se zelo odločno pojavlja trda, temna, rjavo-siva barva sebičnosti, tako da vidimo, da je prikazana ljubezen tesno povezana z zadovoljstvom ob pravkar prejetem odobravanju in živem pričakovanju naslednjih, ki naj bi prišla v bližnji bodočnosti. Ne glede na to, kako nedoločen je bil oblak na Sliki 8., pa je bil vsaj brez tega madeža sebičnosti in s tem kazal na določeno plemenitost narave svojega avtorja. Ta dva oblaka bi le težko izšla iz iste osebe v isti inkarnaciji. Vendar pa dobrota obstaja tudi v posamezniku, iz katerega izvira druga oblika, pa čeprav je za enkrat le delno razvita. Večinoma je povprečna ljubezen tega sveta prav takšnega tipa in se le s počasnimi koraki razvija proti drugi in višji manifestaciji.

Določna ljubezen. - Slika 10. nam že na prvi pogled kaže, da imamo opravka z nečim, kar je po svoji naravi povsem drugačno - z nečim učinkovitim in sposobnim, nečim, kar bo doseglo nek rezultat. Barva je po svoji jasnosti, globini in prosojnosti povsem enaka tisti na Sliki 8., vendar pa se v tem primeru to, kar je bilo tam le neko čustvo, tu spremeni v izrazit namen, ki ga spremlja neomahljivo delovanje. Tisti, ki so videli knjigo *Vidni in nevidni človek*, se bodo spomnili, da je na Sliki XI. te knjige narisana učinek nenadnega navala čiste, nesebične ljubezni, kakršen se odrazi v astralnem telesu matere, ki objema in poljublja svojega malega otroka. Zaradi tega čustvenega izliva je prišlo v astralnem telesu do številnih sprememb; ena od teh je bilo oblikovanje velikih spiral ali vrtincev temno rde-

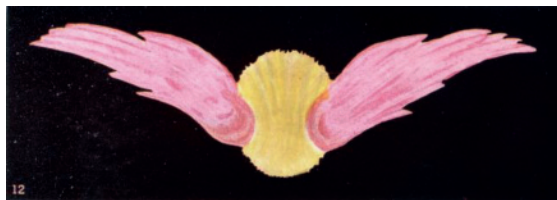
če barve, ki jih je obdajala živa svetloba. Vsaka od teh miselnih-oblik silovite ljubezni, se je porodila na opisan način in se skoraj v trenutku sprožila proti objektu čutenja. Slika 10. predstavlja prav takšno miselno-obliko, potem ko je zapustila telo svojega avtorja in je na poti proti svojemu cilju. Opazimo lahko, da se je njena, skoraj krožna oblika spremenila v nekaj, kar je podobno izstrelku ali glavi kometa; takoj lahko razumemo, da je ta sprememba posledica njenega hitrega gibanja. Jasnost barve nam govori o čistosti čustva, ki je porodilo to miselno-obliko, medtem ko je natančnost njenega obrisa nezmotljiv dokaz moči in živega namena.

Žareča ljubezen. - Slika 11. nam ponuja prvi primer namensko porojene miselne-oblike, kajti njen avtor skuša izliti svojo ljubezen na vsa bitja. Vedeti moramo, da so vse te oblike v nenehnem gibanju. Ta se na primer stalno širi, čeprav se zdi, da v njenem središču obstaja neizčrpen vir iz dimenzije, ki je ni mogoče predstaviti. Čustvo takšne vrste deluje tako široko, da njegove jasnosti in natančnosti ne more ohraniti nekdo, ki v tem ni izurjen. Zato je prikazana miselna-oblika zelo verna, saj lahko vidimo, da številni žarki zvezde nikakor niso nedoločni.

Mir in zaščita. - Le redke miselne-oblike so lepše in bolj izrazite od te, ki jo vidimo na Sliki 12. To je misel ljubezni in miru, zaščite in blagoslova, ki jo pošilja navzven človek, ki ima moč in ki si je pridobil pravico do blagoslavljanja. Nikakor ni povsem nujno, da bi v umu njenega avtorja sploh obstajala kakšna misel te lepe krilate oblike, čeprav je mogoče, da je na njeno določitev vplival kakšen nezaveden odsev oddaljenega nauka iz otroštva o angelih varuhih, ki stalno oblegajo svoje varovance. Vendar pa je nedvomno to, da se je v ta mil in izrazit obris oblekla neka goreča želja; medtem ko je ljubezen, ki jo je navdihnila, prispevala njeno ljubko rožnato barvo; razum, ki jo je usmeril, pa sveti navzven iz njenega srca in osrednje podpre kot sončna svetloba. Tako lahko ob treznem premisleku ustvarimo resnične angele varuhe, ki bodo plavali nad našimi dragimi in jih varovali. Mnoge goreče, nesebične želje za dobro ustvarijo tako obliko kot je ta, četudi se je njen avtor sploh ne zaveda.

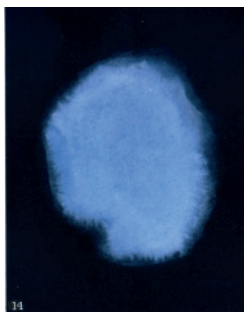
Grabežljiva živalska ljubezen. - Slika 13. nam predstavlja primer živalske in grabežljive ljubezni - če sploh lahko takšnemu čutenju pripišemo vzvišeno ime ljubezen. Pri ustvarjanju njenega neprijetno temnega odtenka sodelujejo številne barve, poleg tega pa je obarvana še z mračnim odsevom čutnosti in otopljenja s težkim nadihom sebičnosti. Še posebej značilna je njena oblika, saj te zakrivljene kljuke vidimo le takrat, ko obstaja močno hrepenenje po osebni posesti. Boleče očitno je, da avtor te miselne-oblike nima pojma o samo-žrtvovanju ljubezni, ki se izliva v veselo služenje, ne da bi kdaj koli pomislila na povračilo; njegova misel ni bila nikoli, "Koliko lahko dam?", ampak le, "Koliko lahko dobim?", zaradi česar se tudi izraža s temi zakrivljenimi vijugami. Misel se ni niti poskušala smelo usmeriti

navzven, kakor je to značilno za druge misli, ampak se brez vneme širi iz astralnega telesa, ki si ga moramo predstavljati na levi strani slike. To je žalostno popačenje božanske lastnosti ljubezni; pa vendar je tudi to stopnja v evoluciji in, kakor bomo kmalu videli, določen napredek v primerjavi z zgodnjimi stopnjami.

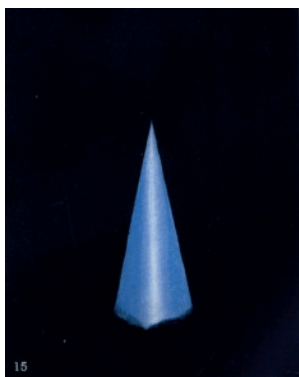

Predanost

Medlo religiozno čutenje. - Slika 14. nam prikazuje drugačen, brezoblični, valeč se oblak, a tokrat moder, namesto temno rdeč. Izraža medlo, prijetno religiozno čutenje - bolj čustvo pobožnosti, kot pa predanosti. V mnogih cerkvah lahko človek vidi velik oblak globoko temne modre barve, ki plava nad glavami zbora vernikov - po obrisu nejasen, zaradi nedoločne narave misli in čutenj, ki ga povzročijo; in prepogosto omadeževan z rjavo in sivo barvo, kajti nevedna predanost z obžalovanja vredno lahkoto vsrkano tinkturo sebičnosti ali strahu; a navzlic zasenčenju mogočne skrite moči v bodočnosti, se pred našimi očmi objavlja prvo slabotno plahutanje enega od dvoje kril, predanosti in modrosti, s katerima duša poleti proti Bogu, iz katerega je izšla.

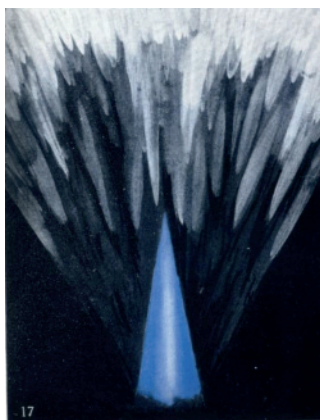

Vzlet predanosti navzgor. - Odnos med oblikama na Sliki 15. in Sliki 14. je precej podoben tistemu med Sliko 10., ki je prikazovala izstrelek jasnih obrisov, in nedoločnim oblakom s Slike 8. Težko bi našli večji kontrast med nejasnostjo na Sliki 14. in živo močjo čudovite konice visoko razvite predanosti, ki se pojavi pred nami na Sliki 15. To ni neko negotovo, na pol oblikovano čustvo; to je izliv v manifestacijo velikega čustva, globoko ukoreninjenega v poznavanju dejstva. Človek, ki izkuša takšno predanost, ve v koga veruje; človek, ki ustvari takšno miselno-obliko, se je naučil razmišljati. Določnost vzleta navzgor kaže tako na pogum kot na prepričanost, medtem ko ostrina obrisa odraža jasnost ustvarjalčevega pojmovanja, edinstvena čistost barve pa njegovo popolno nesebičnost.

Odgovor na predanost. - Na Sliki 17. vidimo rezultat te misli - odgovor LOGOSA na ta poziv, resnico, ki je v osnovi najvišjega in boljšega dela trdnega prepričanja v odgovor na molitev. To je potrebno nekoliko pojasniti. Naš LOGOS izliva Svojo svetlobo, Svojo moč, Svoje življenje na vsaki ravni Svojega sončnega sistema in naravno je, da je ta izliv božanske moči na višjih ravneh bolj popoln. Sestop z vsake ravni na nižjo prinaša s seboj skoraj paralizirajočo omejitev - omejitev, ki je skoraj povsem nedojemljiva, razen za tiste, ki so že izkusili višje zmožnosti človeške zavesti. Tako se božansko življenje neprimerljivo bolj polno pretaka po mentalni kot po astralni ravni; pa vendar njegovo veličastje na mentalni ravni neizrekljivo preseže

tisto na buddhični. Običajno se vsak od teh silovitih valov razprši le po lastni ravni - nekako horizontalno - ne da bi se potopil v temo nižje ravni od te, ki mu je bila izvorno namenjena.

Pa vendar obstajajo pogoji, pod katerimi se lahko milina in sila, ki pripadata višji ravni, vsaj delno preneseta tudi na nižjo raven in se po njej razširita s čudovitim učinkom. To se zdi mogoče le takrat, ko se za trenutek odpre poseben kanal; in to delo mora biti opravljeno od spodaj in z naporom človeka. Razložili smo že, da se energija, kadar koli je človekova misel ali čutenje sebično, giblje v zelo zaprti krivulji, zaradi česar se neizogibno povrne ter izčrpa samo sebe na svoji lastni ravni. Ko pa je neka misel ali čutenje povsem nesebično, njegova energija valuje naprej v odprti krivulji in se zato ne vrača v običajni smeri, ampak prodre na zgornjo raven, kajti le to višje stanje ji, s svojo dodatno dimenzijo, ponuja možnost za širjenje. A s tem prodiranjem takšna misel ali čutenje odpre vrata (če govorimo simbolično), ki so po dimenziji enaka njunemu preseku ter tako priskrbi potreben kanal, skozi katerega se lahko na nižjo raven s čudovitim rezultati, ne le za misleca, ampak tudi za druge, izlije božanska sila z višje ravni. Slika 17. je poskus simbolične predstavitve tega dogajanja in prikazuje veliko resnico, da je neskončni tok višjega tipa sile vedno pripravljen in v pričakovanju.

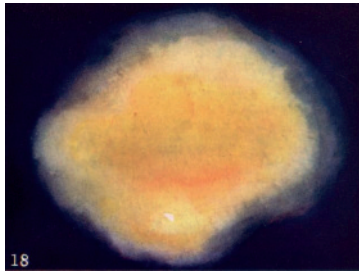
kovanju izliva, ko se zanj ponudi kanal; tako lahko rečemo, da kot voda čaka na to, da se bo pretil skozi prvo odprto pipo. Rezultat sestopa božanskega življenja je velika okrepitev in povzdignjenje ustvarjalca kanala ter razširitev mogočnega in blagodejnega vpliva v njegovo okolico. Ta učinek so pogosto imenovali odgovor na molitev in ga pripisovali "posebnemu posredovanju božje Previdnosti", namesto nezmotljivemu delovanju velikega in nespremenljivega božanskega zakona.

Samo-odpoved. - Slika 16. nam ponuja še neko drugo obliko predanosti, ki ustvari izjemno lepe oblike povsem novega tipa - tipa, za katerega bi človek na prvi pogled mislil, da gre za posnemanje raznovrstnih oblik, ki pripadajo živi naravi. Slika 16., na primer, nekako spominja na napol odprt cvetni popek, medtem ko so druge lahko podobne školjkam, listom ali drevesom. Vendar je povsem očitno, da to niso, in da ne morejo biti, kopije rastlinskih in živalskih oblik. Zdi se verjetno, da razlaga za podobnost leži precej globlje. Neko podobno in celo še bolj pomembno dejstvo je namreč to, da lahko, kar smo že omenili, nekatere zelo zapletene miselne-oblike posnemajo delovanje določenih mehanskih sil. Medtem ko ne bi bilo modro, če bi poskušali z našim sedanjim znanjem rešiti ta zelo očarljiv problem teh izrednih podobnosti, pa se zdi verjetno, da s tem pridobivamo bežen pogled preko praga zelo mogočne skrivnosti; kajti če z določeno mislijo ustvarimo obliko, ki se podvaja z naravnimi procesi, potem lahko vsaj domnevamo, da te naravne sile delujejo vzdolž smeri, ki so nekako podobne delovanju teh misli. Ker je univerzum sam po sebi mogočna miselna-oblika, ki jo je priklical v obstoj LOGOS, potem ne moremo izključiti možnosti, da so manjši deli tega univerzuma miselne-oblike nižjih entitet, ki se ukvarjajo z enakim delom. In tako se morda lahko približamo doje-manju tega, kar predstavlja hindujsko verovanje v obstoj 330.000.000 Dev. Ta oblika je zelo ljubke, blede azurne barve, skozi katero sveti veličastje bele svetlobe - nekaj, kar dejansko preizkusi spretnost neutrudnega umetnika, ki je trdo delal, da bi se ji čim bolj približal. To bi katolik opisal kot

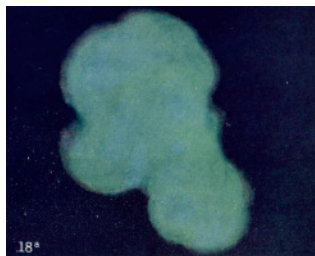
“dejanje predanosti” - ali še bolje, dejanje popolne nesebičnosti, samopredaje in odpovedi.

Razum

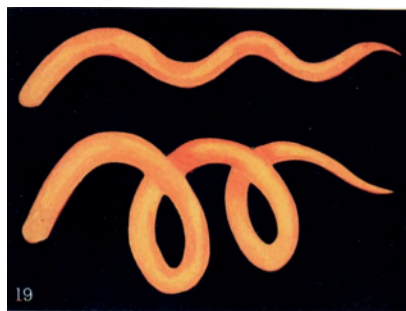
Medlo intelektualno ugodje. - Slika 18. predstavlja medel oblak istega reda kot je tisti, ki ga vidimo na Sliki 8. in Sliki 14., s to razliko, da je v tem primeru barva rumena, namesto temno rdeča ali modra. Rumena barva v človekovih nosilcih vedno označuje intelektualno sposobnost, a se izraža z raznovrstnimi odtenki in lahko postane zapletena, ko se začne prepletati z drugimi barvami. Na splošno so odtenki bolj temni in motni, ko je razum usmerjen v nižje kanale, še posebej, če so cilji sebični. V astralnem in mentalnem telesu povprečnega človeka se zato pokaže kot rumena oker barva, medtem ko se čist razum, ki je predan študiju filozofije ali matematike, pogosto pojavi kot zlata barva, ki se vzpenja do lepe jasne in svetleče limonino ali marjetično rumene barve, ko se močan razum uporablja popolnoma nesebično v korist človeštva. Večina rumenih miselnih-oblik ima jasne obrise, tako da je nejasen oblak te barve sorazmerno redek. Označuje intelektualno ugodje - spoštovanje rezultatov ostroumnosti, ali pa zadovoljstvo, ki ga človek čuti ob bistri strokovni spretnosti. Takšno ugodje, kot ga izkuša običajen človek ob kontemplaciji o neki sliki, je po navadi odvisno predvsem od njegovih čustev občudovanja, ljubezni ali usmiljenja, ki se porodijo v njem; včasih pa od tega, ko slika prikazuje prizor, ki mu je znan, ker je njena privlačnost povezana z močjo, da v njem prebudi spomin na pretekla veselja. Nek umetnik lahko iz slike izvleče ugodje povsem drugačnega značaja, ki temelji na njegovem prepoznavanju odličnosti dela in bistrroumnosti, ki je bila vložena v doseganje določenih rezultatov. Takšno, povsem intelektualno zadovoljstvo se izrazi z rumenim oblakom; isti učinek se lahko rodi tudi ob vzhičenju nad glasbeno bistrroumnostjo ali ostroumnim utemeljevanjem. Oblak te vrste označuje popolno odsotnost kakršnega koli osebnostnega čustva, ki bi rumeno barvo neizogibno obarvalo s svojo lastno ustrezno barvo.

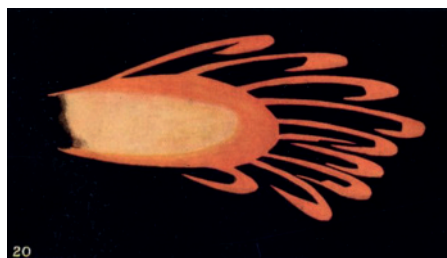
Volja po znanju. - Slika 19. je zanimiva zato, ker nam nekoliko razkrije rast miselne-oblike. Zgodnja stopnja, ki jo označuje gornja oblika, je precej splošna in kaže na trdno odločenost za rešitev določenega problema – nameroma poznati in razumeti. Oblika te vrste pogosto spremlja neko vprašanje; in če je vprašanje postavljeno, kar se rado dogaja, ne toliko s pristno željo po poznavanju, ampak bolj z namenom izražanja bistroumnosti spraševalca, potem se oblika močno obarva z globoko oranžno barvo, ki kaže na domišljavost. Na to posebno obliko smo naleteli na nekem srečanju, ko je spremljala vprašanje, ki je kazalo na pomembno preiščljeno in prodornost. Odgovor najprej ni zadovoljil spraševalca, kajti zdi se, da je imel je vtis, da se je poskušal predavatelj izogniti reševanju problema. Njegova odločenost, da bi dobil popoln in zadovoljiv odgovor, je postala večja kot kdaj koli in barva njegove miselne-oblike se je poglobila in spremenila v drugo od dveh oblik ter odsevala odčepnik še bolj izrazito kot prej. Oblike te vrste nenehno ustvarja splošna lenobna in prazna radovednost. Ker pa v tem primeru ne sodeluje razum, barva ni več rumena, ampak bolj podobna tisti na Sliki 29., ki izraža hrepenenje po alkoholu.

Visoko stremljenje. - Slika 20. nam ponuja neko drugo objavljanje želje - častihlepje po položaju ali moči. Lastnost stremljenja se kaže z bogato, globoko oranžno barvo, želja pa s kljukastimi izrastki, ki se nahajajo pred gibajočo se obliko. Misel je po izvoru dobra in čista, kajti, če bi bilo v želji karkoli nizkega ali sebičnega, bi se to neizogibno izrazilo s potemnitvijo jasne oranžne barve, s temno rdečimi, rjavimi in sivimi odtenki. Ta človek si položaja in moči ne želi zaradi sebe, ampak iz prepričanja, da bi na ta način lahko delo v korist soljudi opravil dobro in v celoti.

Sebično stremljenje. - Slika 21. predstavlja častihlepje nižje vrste. Tu nimamo le velikega, temnega sivo-rjavega madeža sebičnosti, ampak tudi precejšno razliko v obliki, četudi se zdi, da so obrisi enako jasni. Oblika na Sliki 20. se vztrajno dviguje naprej proti določenemu cilju, saj vidimo, da je osrednji del enako določen kot izstrelek na Sliki 10. Po drugi strani pa je oblika na Sliki 21. plavajoča, kar močno kaže na splošno pridobitništvo - težnjo grabljenja za sebe, vsega, kar se nahaja v bližini.

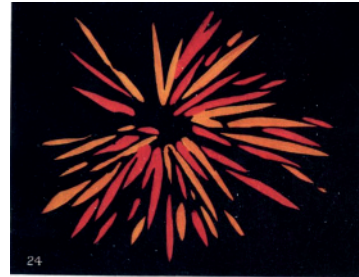

Jeza

Morilski bes in zadrževana jeza. - Na Sliki 22. in Sliki 23. imamo strašna primera strahovitega učinka jeze. Mračen blisk iz temnih oblakov (Slika 22.) je prevzet iz aure grobega in delno omamljenega človeka iz londonškega East Enda, ko je udaril žensko; blisk se je usmeril proti ženski tik pred tem, ko je moški dvignil roko, da bi sprožil udarec. V njej je povzročil drgetajoče čutenje groze, kot da bi napadalec lahko ubijal. Rapirju podobno puščico z ostro konico (Slika 23.) pa je ustvarila misel stalne jeze, silovite in željne maščevanja, značilne za morilca, zadrževane skozi leta in usmerjene proti osebi, ki je prizadela globoko rano človeku, ki jo je sprožil navzven. Opazimo lahko, da sta obe prevzeli obliko bliska, čeprav je zgornji po obliki nepravilen, medtem ko spodnji predstavlja trdnost namena, kar je precej bolj nevarno. Temelj popolne sebičnosti, iz katere izhajajo zgornji, je zelo značilen in poučen. Prav tako je vredno omeniti razliko v barvi. Pri zgornji obliki je umazana rjava barva sebičnosti tako zelo očitna, da zastre celo izbruh jeze; medtem ko je v drugem primeru, pri katerem je v osnovi nedvomno tudi sebičnost, izvorna misel ostala v zadržanem in osredotočenem srdu. Tisti, ki bo preučil Sliko XXIII. v knjigi *Vidni in nevidni človek*, si bo lahko predstavljal stanje astralnega telesa, iz katerega izvirajo takšne oblike; in gotovo bi nam moral že sam pogled na te slike, četudi brez preučevanja, razkriti mogočno lekcijo, kakšno zlo je, če se prepuščamo strasti jeze.

Eksplzivna jeza. - Na Sliki 24. vidimo predstavitev jeze povsem drugačnega značaja. Tu nimamo zadržanega sovraštva, ampak preprosto živo eksplozijo razdraženosti. Takoj je očitno, da sta avtorja oblik, ki sta poustvarjeni na Sliki 22. in Sliki 23., usmerila svojo jezo proti določenemu posamezniku, medtem ko je oseba, ki je odgovorna za Sliko 24., trenutno v vojni s celim svetom okoli sebe.

Poučno je, če primerjamo žarčenja te slike s tistimi na Sliki 11. Na tej odkrijemo pravo eksplozijo, trenutno v svojem prehajanju in nepravilno po svojih učinkih; prazno središče kaže, da je čutenje, ki jo je povzročilo, že

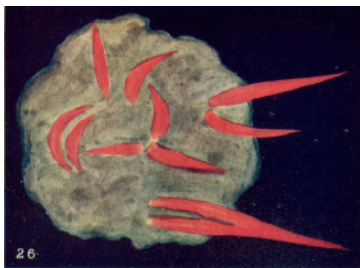
pretekla stvar, in da ni dodatnega porajanja sile. Po drugi strani pa je na Sliki 11. središče najbolj krepak del miselne-oblike, ki kaže na to, da oblika ni posledica trenutnega bliska čutenja, ampak da ima stalen vir energije, medtem ko žarki, s svojo kakovostjo, dolžino in enakomernostjo porazdelitve kažejo na trajen, zadržan napor, ki jih je ustvaril.

Čuječe in jezno ljubosumje. - Na Sliki 25. vidimo zanimivo, čeprav neprijetno miselno-obliko. Njena posebna rjavkasto-zelena barva izkušnemu jasnovidcu takoj razkrije, da je to izraz ljubosumja. Nenavadnost njene oblike kaže na vnemo, s katero človek opazuje svoj predmet. Precejšnja podobnost oblike s kačo z dvignjeno glavo ustrezno simbolizira izredno bedasto držo ljubosumne osebe, ki pozorno opazuje, da bi odkrila zamejnja tega, kar si najmanj želi videti. V trenutku, ko to zazna, ali si domišlja, da je zaznala, se oblika spremeni v tisto veliko bolj splošno na Sliki 26., na kateri je ljubosumje že pomešano z jezo. Opazimo lahko, da je tu ljubosumje le medel oblak, čeprav posut z zelo določnimi bliski jeze, pripravljenimi, da udarijo ob tiste, za katere si človek domišlja, da so ga ranili. Na Sliki 25., na kateri še ni jeze, pa ima samo ljubosumje popolnoma določen in zelo izrazit obris.

Sočutje

Nejasno sočutje. - Na Sliki 26. imamo še enega od nejasnih oblakov, a tokrat nam njegova zelena barva kaže, da je to objavljanje čutenja sočutja. Iz nedoločnega značaja njegovega obrisa lahko sklepamo, da to sočutje ni določno in dejavno, da ni takšno, ki bi se iz mišljenja takoj prevedlo v delovanje. Označuje bolj splošno čutenje pomilovanja, ki lahko preplavi človeka, ko prebira poročilo o žalostni nesreči, ali pa, ko stoji na vratih bolnišničnega oddelka, od koder se mu odpira pogled na bolnike.

Strah

Nenadna groza. - Ena izmed najbolj usmiljenja vrednih stvari v naravi je človek ali žival v stanju bednega strahu. Če preučimo Sliko XIV. v knjigi *Vidni in nevidni človek*, vidimo, da v takšnih okoliščinah astralno telo nima nič lepšega videza kot fizično. Ko se človekovo astralno telo nahaja v takšnem stanju divjega utripanja, je njegova naravna težnja ta, da bi odvrгло brezoblične eksplozivne delce, podobne kamnitim masam, ki se razletijo ob razstrelitvi, kar lahko vidimo na Sliki 30. Ko pa oseba ni prestrašena, ampak le resno presenečena, pogosto pride do učinka, ki je prikazan na Sliki 27. Pomenljivo je, da vsi polmeseci na desni strani, ki so bili očitno izločeni najprej, razkrivajo le višnjevo sivo barvo strahu; v naslednjem trenutku pa si je človek deloma že opomogel od šoka in začčenja čutiti jezo, ker si je dovolil prestrašenost. Na to kaže dejstvo, da so zadnji polmeseci obarvani s škrlatno barvo, kar priča o mešanju jeze in strahu, medtem ko je zadnji polmesec že povsem škrlaten, kar nam pravi, da je groza že povsem presežena in da je ostalo le nelagodje.

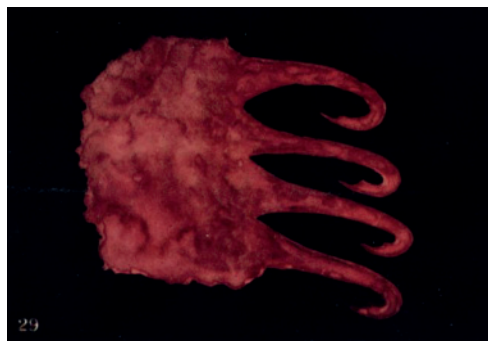
Lakomnost

Sebična lakomnost. - Slika 28. nam ponuja primer sebične lakomnosti - precej nižjega tipa kot na Sliki 21. Opazili bomo, da tu nimamo ničesar tako vzvišenega, kot je stremljenje, iz odtenka blatno zelene barve pa je očitno, da je oseba, ki projicira to neprijetno misel, pripravljena, zato da bi uresničila svojo željo, uporabiti zavajanje. Medtem ko je bilo stremljenje na Sliki 21. po svoji naravi splošno, pa je hrepenenje, ki se izraža na Sliki 28., usmerjeno proti določenemu predmetu, po katerem sega; kajti razumeti moramo, da ta miselna-oblika, tako kot tista na Sliki 13., ostaja povezana z astralnim telesom, ki si ga moramo predstavljati na levi strani slike. Barva miselne-oblike se lahko spreminja skladno s količino zavisti ali ljubosumja, ki se meša z lakomnostjo po posesti, vendar pa bomo približevanje k obliki, ki je nakazana na naši ilustraciji, našli v vseh primerih.

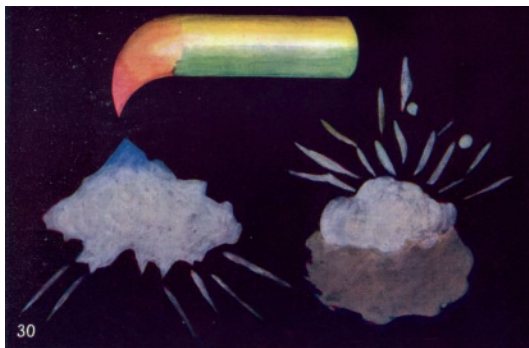
Pohlep po pitju. - Na Sliki 29. imamo drugo različico iste strasti, ki je morda celo še na bolj ponižujočem nivoju. Kljukasti izrastki spet kažejo hrepenenje, medtem ko barva in grobo lisast ustroj kažeta na nizko in

čutno naravo apetita. Pogosto se na povsem podoben način kažejo tudi spolne želje. Ko se človek dviguje po lestvici evolucije, mesto te oblike postopoma prevzema nekaj, kar je bolj podobno temu, kar je prikazano na Sliki 13., in zelo počasi, ko razvoj napreduje, stopnji, ki je nakazana na Sliki 9. in Sliki 8., dokler nazadnje ni izločena vsa sebičnost in se želja po imeti preobrazi v željo po dajanju, in ko dosežemo čudovite rezultate, ki so prikazani na Sliki 11. in Sliki 10.

Različna čustva

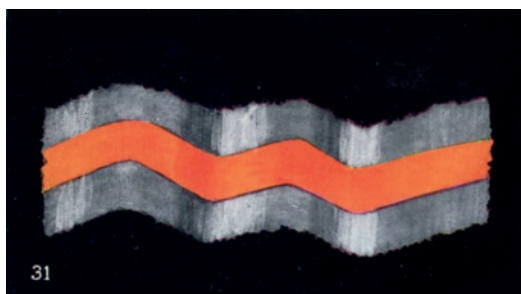
Ob brodolomu. - Povod za zelo zanimivo skupino miselnih-oblik, ki so narisane na Sliki 30., je dala zelo resna panika. Videti jih je bilo mogoče sočasno; oblikovale so se, čeprav sredi nepopisne zmede, tako kot so predstavljene; s tem je ohranjen njihov relativni položaj, četudi bo prikladno, če jih pojasnimo v obratnem vrstnem redu. Priklicala jih je strašna nezgoda, zato so zelo poučne, kajti kažejo, kako na različne ljudi vpliva nenadna in resna nevarnost. Ena od oblik ne kaže nič drugega kot le izbruh višnjevo sive barve strahu, ki temelji na popolni sebičnosti; in na žalost je bilo takšnih oblik veliko. Ta pretresljiv videz miselne-oblike razkriva silovitost in popolnost izbruha, kar kaže na to, da je bila celotna duša te osebe obsedena s slepo, noro grozo, in da je prevladujoči občutek za osebno nevarnost trenutno izključil vsako višje čutenje. Druga oblika predstavlja vsaj poskus samo-nadzora in kaže držo, ki jo je prevzela oseba, ki je imela določeno količino religioznega čutenja. Mislec išče tolažbo v molitvi in skuša na ta

način preseči svoj strah. To nakazuje konica sivkasto-modre barve, ki se obotavljajoče dviguje navzgor; vendar barva izdaja, da je napor le deloma uspešen. Iz nižjega dela miselne-oblike, iz njenega nepravilnega obrisa in njenih padajočih drobcev, vidimo, da je groze dejansko prav toliko kot v prvem primeru. Toda ta ženska je bila vsaj toliko prisotna, da se je spomnila na molitev in da si je skušala domišljati, da ni toliko prestrašena kot je dejansko bila, medtem ko v prvem primeru ni nobene druge misli kot le sebična groza. Druga oseba dopušča neko možnost, da ponovno prevzame samo-nadzor; prva je suženj prevladujočega čustva.

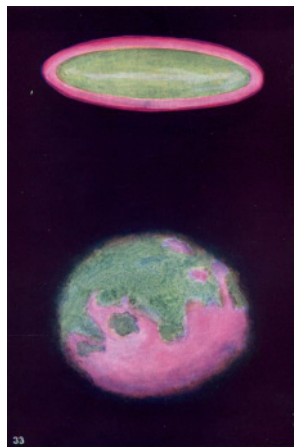
V velikem nasprotju s šibkostjo teh dveh oblik pa je čudovita moč in odločnost tretje. Tu nimamo več brezoblične mase tresočih se pasov in eksplozivnih delcev, ampak močno, jasno zarezano in določno misel, ki je očitno polna sile in odločnosti. To je misel dežurnega častnika - človeka, ki je odgovoren za življenje in varnost potnikov in ki se odziva na kritične okoliščine na zelo zadovoljiv način. V njem ni niti sence strahu; za kaj takega nima časa. Čeprav škrlatna barva ostre konice njegove, orožju podobne, miselne-oblike kaže na jezo, da je prišlo do nesreče, pa smela krivulja oranžne barve, neposredno nad njo, razkriva popolno samo-zaupanje in prepričanost v lastno moč, da se spopade s težavo. Bleščeča rumena barva kaže, da razum že deluje na problemu, medtem ko zelena, ki poteka ob njej, razkriva sočutje, ki ga čuti do ljudi, ki jih namerava rešiti. Vsekakor je to zelo vznemirljiva in poučna skupina miselnih-oblik.

Ob premieri. - Slika 31. je prav tako zanimiv vzorec - morda enkrat - kajti predstavlja miselno-obliko igralca, medtem ko čaka, da se "ob premieri" povzpne na oder. Velik, zelo jasno določen pas oranžne barve v sredini je izraz dobro utemeljenega samo-zaupanja - spoznanje o številnih predhodnih uspehih in razumno pričakovanje, da jim bo ob tej priložnosti lahko dodal novega. Kljub temu je prisotne precej neizogibne negotovosti glede sprejema, ki ga bo pri poslušalcih dosegla nova igra. V celoti dvom in strah nadvladujeta gotovost in ponos, kajti blede sive barve je več kot oranžne, celotna miselna-oblika pa valuje kot zastava v sunku vetra. Opazimo lahko tudi, da je obris oranžne barve izjemno jasen in določen, sive pa precej bolj nejasen.

Igralci na srečo. - Obliki na Sliki 32. smo opazovali sočasno v veliki igralnici. Obe predstavljata nekatere od najslabših strasti, tako da med njima ni prave izbire, čeprav predstavljata čutenja uspešnega in neuspešnega igralca. Spodnja oblika je zelo podobna mračnemu in bleščočemu očesu, čeprav je to gotovo slučaj, saj analiza pokaže, da njegova sestavna dela in barve lahko razložimo brez težave. Ozadje celotne misli je nepravilen oblak globoke potrnosti, ki jo močno zaznamuje temna, rjava siva barva sebičnosti in višnjevega odtenek strahu. V središču najdemo jasno označen škrlatni krog, ki kaže na globoko jezo in zamero zaradi zle usode; v njem pa ostro zarisan krog črne barve, ki izraža sovraštvo uničenega človeka do tistih, ki so pridobili njegov denar. Človek, ki lahko odda takšno miselno-obliko je gotovo v preteči nevarnosti, saj se je očitno spustil do samih globin obupa,

tako da bi se verjetno zatekel v namišljeno zavetje samomora, samo zato, da bi ob prebuditvi na astralni ravni ugotovil, da je svoje stanje zamenjal s slabšim in ne boljšim, kar na splošno velja za samomorilca, kajti njegovo dejanje ga oropa sreče in miru, ki običajno spremljata smrt.

Gornja oblika predstavlja stanje uma, ki je po svojih učinkih mogoče še bolj škodljivo, kajti to je zmagoslavje uspešnega igralca. Tu je obris popolnoma določen, človekova odločenost, da vztraja pri svoji igri pa nedvoumna. Širok pas oranžne barve v sredini zelo jasno kaže, da, čeprav ob izgubi ta človek prekolne zlo usodo, ob zmagi uspeh v celoti pripiše svoji genialnosti. Verjetno si je izmislil nek sistem, na katerega veže svojo usodo in na katerega je prekomerno ponosen. Vendar lahko na obeh straneh oranžne barve opazimo neprijeten pramen sebičnosti in kako se ta meša skopostjo ter postane povsem živalska lakomnost po posesti, ki je prav tako zelo jasno izražena z ukrivljenima koncema miselne-oblike.

Ob prometni nesreči. - Slika 33. je poučna, ker nam kaže različne oblike, ki jih povzročijo pri različnih posameznikih ista čutenja. Ti dve pričevanji čustva smo sočasno videli med opazovalci prometne nesreče - v primeru, ko je nekoga podrlo in rahlo poškodovalo mimo vozeče vozilo. Obe osebi, ki sta porodili ti dve miselni-obliki, je spodbudilo ljubeče zanimanje za

žrtev in globoko sočutje zaradi njenega trpljenja, tako da njuni miselni-obliki vsebujeta iste barve, čeprav so obrisi povsem različni. Tista, nad katero plava medel okrogel oblak, misli: “Ubogi človek, kako žalostno!”; medtem ko druga, katere misel je porodila ostro določen disk, že hiti proti kraju nesreče, da bi videla ali lahko kaj pomaga. Prva je, čeprav zelo občutljiva, zasanjana; druga je človek dejanj.

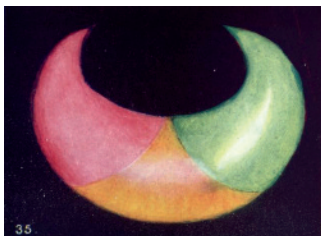
Ob pogrebu. - Na Sliki 34. imamo izredno vznemirljiv primer prednosti, ki jo prinaša znanje, temeljite spremembe, ki jo v človekovi drži uma prinaša jasno razumevanje velikih zakonov narave, ki delujejo v našem življenju. Čeprav sta ti dve miselni-obliki v vsakem oziru povsem različni, po barvi, obliki in pomenu, pa sta bili zaznani sočasno in predstavljata dva različna pogleda na isti dogodek. Opazili smo ju ob pogrebu in predstavljata čutenja, ki ju je v umih dveh “žalujočih” izzvala kontemplacija o smrti. Misleca sta imela enak sorodstven odnos z umrlim, a medtem, ko je bil eden od njiju še vedno po-topljen v nevednost glede nad-fizičnega življenja, je imel drugi prednost teozofskega znanja. V misli prvega vidimo le izraz globoke potrtosti, strahu in sebičnosti. Dejstvo, da se je smrt tako približala, je v umu žalujočega očitno izzvalo misel, da bo nekega dne prišla tudi ponj; to pa je zanj nekaj strašnega; ker pa ne ve, česa se boji, so oblaki, s katerimi se objavlja njegovo čutenje, ustrezno nejasni. Njegova edina dva določna občutka sta obup in občutek osebne izgube, ki se objavljata s pravilnimi pasovi rjavo-sive in svinčeno-sive barve, medtem ko je čudna, navzdol

štrleča masa, ki se dejansko spušča v grob in objema krsto, izraz močne sebične želje, da bi se umrli povrnili v fizično življenje.

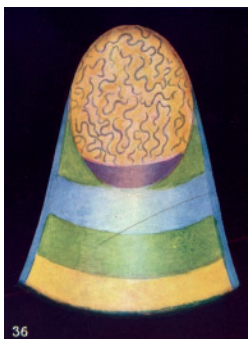
Prav osvežujoče je, ko se od te mračne slike obrnemo proti čudovito drugačnem učinku, ki ga v istih okoliščinah ustvari um človeka, ki razume dejstva, ki so povezana s tem dogodkom. Opazimo lahko, da ta dva človeka nimata niti enega skupnega čustva; v prvem primeru je vse le pobitost in groza, medtem ko v drugem lahko opazimo le najbolj lepe in najvišje občutke. V osnovi miselne-oblike najdemo poln izraz globokega sočutja, pri čemer lahkotna zelena barva nakazuje spoštovanje do trpljenja žalujočih in sožalje z njimi, medtem ko pas globlje zelene barve kaže na držo misleca do samega umrlega. Globoka roza barva predstavlja ljubezen, tako do umrlega kot do živih, medtem ko zgornji del konusa in pa zvezde, ki se dvigujejo iz njega, pričajo o čutenju, ki se je dvignilo v mislecu ob obravnavi vprašanja smrti. Modra barva izraža vidik predanosti, medtem ko vijolična kaže na misel o in moč odzivanja na plemenit ideal; zlate zvezde pa označujejo duhovne težnje, ki jih je priklicala njegova kontemplacija. Pas jasne rumene barve, ki se nahaja v središču miselne-oblike je zelo pomenljiv, saj ponazarja, da človekova drža temelji na in navdihuje njegovo intelektualno razumevanje te situacije, kar potrjuje tudi pravilnost ureditve barv in določnost razmejitvenih črt med njimi.

Primerjava med tema dvema ilustracijama je gotovo zelo prepričljiv dokaz o vrednosti znanja, ki ga ponuja teozofsko učenje. Brez dvoma to znanje razprši ves strah pred smrtjo in olajša življenje, ker razumemo njegov cilj in njegov konec ter spoznamo, da je smrt povsem naraven dogodek, nujen korak v naši evoluciji. Za grobom ne obstaja nikakršen mračen in nepremostljiv prepad, ampak svet poln življenja in svetlobe, ki ga spoznamo enako jasno, polno in natančno kot fizičnega, v katerem živimo sedaj. Mi sami smo ustvarili to potrto in grozo, kot otroci, ki se strašijo s strašljivimi zgodbami. Dovolj bi bilo, ko bi preučili dejstva, ki so povezana s tem dogodkom, pa bi vsi ti umetni oblaki v trenutku izginili. V zvezi s tem vprašanjem imamo za sabo slabo dediščino, kajti od naših prednikov smo

podedovali razne vrste pogrebnih grozot, zaradi česar smo na njih tako navajeni, da ne vidimo njihove absurdnosti in pošastnosti. Starodavni narodi so bili glede tega bolj modri od nas, saj s smrtjo telesa niso povezovali vsega tega slepila potrnosti - deloma zato, ker so imeli veliko bolj racionalno metodo odstranjevanja telesa - metodo, ki ni bila le neskončno boljša za umrlega in bolj zdrava za žive, ampak tudi osvobojena grozotnih predstav, ki so povezane s počasnim razpadanjem. O smrti so vedeli veliko več kot to vemo dandanes; in ker so vedeli več, so tudi manj žalovali.

Ob srečanju s prijateljem. - Slika 35. nam ponuja primer dobre, jasno določene in izrazite miselne-oblike, pri kateri je vsaka barva jasno ločena od drugih. Predstavlja čutenje človeka ob srečanju s prijateljem, od katerega je bil dolgo časa ločen. Konveksna površina polmeseca je bližje mislecu, njuni roki pa se stegujeta proti prijatelju, kot da bi ga želeli objeti. Roza barva seveda predstavlja ljubezen, svetlo zelena pa globoko naklonjenost, jasna rumena barva pa je znak intelektualnega ugodja, s katerim ustvarjalec misli pričakuje ponovno oživitev čudovitih spominov na dneve, ki so že dolgo tega prešli.

Navdušenje nad sliko. - Na Sliki 36. imamo nekoliko zapleteno miselno-obliko, ki predstavlja navdušenje ob čudoviti sliki religiozne vsebine. Močna, čista rumena barva označuje gledalčevo navdušeno priznavanje tehnične spretnosti umetnika, medtem ko vse druge barve izražajo različna čustva, ki jih je v njem izzvala preiskava tako veličastnega umetniškega dela. Zelena barva kaže na njegovo naklonjenost do osrednje podobe na sliki; globoka predanost se ne pojavi le v širokem pasu modre barve, ampak tudi v obrisu celotne podobe, medtem ko nam vijolična govori o tem, da je slika dvignila človekovo mišljenje do kontemplacije o vzvišenem idealu ter ga vsaj trenutno usposobila za odzivanje nanj. Tu imamo prvi primer zanimivega razreda miselnih-oblik, za katerega bomo pozneje našli veliko primerov - tistega, pri katerem svetloba ene od barv sije skozi mrežo črt nekega povsem drugačnega odtenka. V tem primeru lahko opazimo, da iz vijolične mase izvirajo številne valovite črte, ki valujejo kot potočki preko zlate livade; to pojasnjuje, da najbolj vzvišena težnja nikakor ni medla, ampak krepko podprta z intelektualnim dožemanjem okoliščin in jasnim razumevanjem metode, s katero jo je mogoče uresničiti.

Oblike, opažene pri meditirajočih

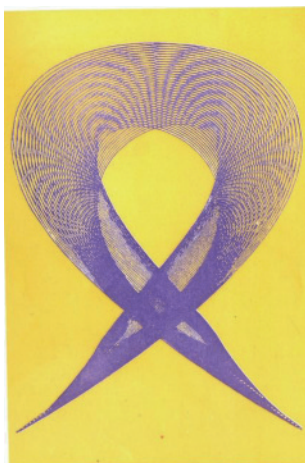
Sočutje in ljubezen do vseh. - Do sedaj smo preučevali predvsem oblike, ki so izražale čustva ali takšne misli, ki so jih v umu porodile zunanje okoliščine. Sedaj moramo preiti na tiste, ki jih povzročijo misli, ki se porodijo od znotraj - oblike, ki nastajajo med meditacijo - in so posledica zavestnega napora misleca, da bi izoblikoval določeno doumevanje, ali pa dosegel določeno držo. Seveda so takšne misli določne, kajti človek, ki se uri na ta način, se uči misliti jasno in natančno; razvoj njegove moči v tej smeri se kaže v lepoti in pravilnosti ustvarjenih podob. V tem primeru imamo rezultat mislečevega prizadevanja, da bi vzpostavil držo sočutja in ljubezni do celotnega človeštva, zaradi česar imamo niz milih črt sijoče zelene barve sočutja, izmed katerih sije močno, rožnato žarenje ljubezni (Slika 37.). Črte so še vedno dovolj široke in ločene, da jih je bilo mogoče z

lahkoto naslikati; v nekaterih višjih primerih miselnih-oblik te vrste, so črte namreč tako fine in tako tesno skupaj, da jih ne more prikazati, takšne kot dejansko so, nobena človeška roka. Obrisi te miselne-oblike je list, čeprav njena oblika in krivulje njenih črt bolj spominjajo na školjko, tako da je to spet primer podobnosti z oblikami v fizični naravi, ki smo jih omenili pri komentarju k Sliki 16.

Težnja po objetu vsega. - Na Sliki 38. imamo precej bolj razvit primer tega tipa. To obliko je porodil nekdo, ki je skušal med sedenjem v meditaciji napolniti svoj um s težnjo, da bi objel celotno človeštvo in ga potisnil navzgor proti visokemu idealu, ki se je tako jasno bleščal pred njegovimi očmi. Zato se oblika, ki jo je ustvaril in ki valuje iz njega, usloči nad samo seboj ter nato vrne v svojo izhodiščno točko; zato so čudovito tanke, fine črte narisane v ljubki, svetleči vijolični barvi, in zato iz središča blešči navzven veličastna zlata svetloba, ki pa jo je na žalost povsem nemogoče poustvariti. Kajti resnica je, da so vse te na videz prepletene črte, dejansko le ena sama, ki z neutrudljivo potrpežljivostjo in čudovito natančnostjo vedno znova kroži okoli oblike. Komaj je mogoče, da bi lahko takšno risbo, kot je ta, narisala katera koli človeška roka; v vsakem primeru pa ne bi mogla prikazati učinka njenih barv, kajti ob poizkusu, da bi narisali fine vijolične črte tako tesno skupaj na rumenem ozadju, bi dobili siv učinek in tako uničili podobnost z izvornikom. A to, kar ne moremo narediti z roko, lahko včasih dosežemo z večjo natančnostjo in občutljivostjo stroja; in

prav na ta na-čin smo naredili risbo, iz katere smo reproducirali našo ilustracijo - ki skuša predstaviti tako barvni učinek kot čudovito občutljivost črt in krivulj.

V šestih smereh. - Oblika, ki je predstavljena na Sliki 39., je rezultat prizadevanja, da bi se ljubezen in sočutje razširila v vseh smereh - napor, ki je skoraj povsem enak tistemu, ki je porodil Sliko 37., čeprav se zdi učinek tako drugačen. Razlogi za takšno različico in zanimivo obliko, ki jo imamo v tem primeru, predstavljajo zelo zanimivo ilustracijo načina, na katerega rastejo miselne-oblike. Videli bomo, da v tem primeru mislec razvija pomembno religiozno čutenje ter izvaja intelektualen napor, da bi dosegel nujne pogoje, ki so potrebni za uresničitev njegovih želja, o čemer pričata plava in rumena barva. Izvorno je bila ta miselna-oblika krožna, prevladujoča ideja pa očitno ta, da bi bila zelena barva sočutja na obodu in se nekako prožila v vse smeri, ljubezen pa naj bi se nahajala v središču in srcu misli, od koder bi usmerjala njene izlivajoče se energije. Ustvarjalec te miselne-oblike je prebiral hindujske knjige, ki so zelo vplivale na njegov način mišljenja. Študentje orientalske literature vedo, da hindujec ne govori, tako kot mi, o štirih straneh neba (sever, vzhod, jug, zahod), ampak vedno o šestih, ker občutljivo doda tudi zenit in nadir. Našega prijatelja je

to prebiranje preželo z idejo, da bi moral svojo ljubezen in sočutje izliti v “šest smeri”; ker pa še ni natančno razumel, kaj teh šest smeri predstavlja, je usmeril svoj tok ljubezni proti šestim enako oddaljenim točkam v svojem krogu. Izlivajoči se tokovi so spremenili že zgrajeno obliko tako, da imamo namesto kroga to nenavadno šesterokrako obliko, z navznoter ukrivljenimi stranicami. Tako vidimo kako verno vsaka miselna-oblika zapiše natančen postopek izgradnje, in kako nezmotljivo zabeleži celo napake pri njeni gradnji.

Intelektualno pojmovanje kozmičnega reda. - Na Sliki 40. imamo učinek poskusa, kako doseči intelektualno pojmovanje kozmičnega reda. Mislec si prizadeva razmišljati o delovanju duha na materijo. Tako imamo navzgor obrnjen trikotnik, ki predstavlja trojni aspekt duha in je prepleten z drugim trikotnikom, z vrhom navzdol, ki predstavlja materijo, z njenimi

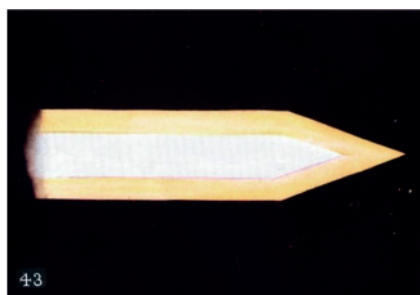
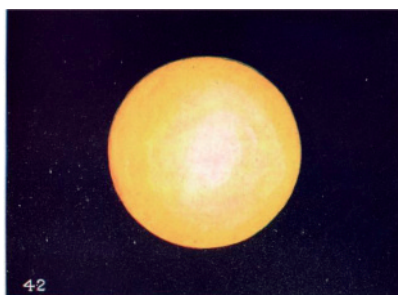
tremi vrojenimi lastnostmi. Naj omenimo, da je v tem primeru mislec tako v celoti potopljen v intelektualno prizadevanje, da se v obliki, razen rumene, ne pojavlja nobena druga barva. Zaenkrat še ni prostora za čustva predanosti, vzhičenja ali občudovanja; ideja, ki jo želi uresničiti, povsem napolnjuje njegov um in izključuje vse drugo. Vendar določnost obrisa na ozadju žarkov kaže, da je dosegel pomemben uspeh.

V človeku objavljeni Logos. - Sedaj prehajamo na niz misli, ki so med najvišjimi in ki jih lahko oblikuje človeški um le takrat, ko meditira o božanskem izvoru svojega bivanja. Ko skuša človek v spoštljivi kontemplaciji dvigniti svojo misel proti LOGOSU našega sončnega sistema, seveda ne skuša upodobiti to vzvišeno Bitje; niti ne razmišlja o Njem v kakršni koli, nam dojemljivi obliki. Kljub temu takšne misli same izgradijo oblike v materiji mentalne ravni; in preučevanje teh oblik utegne biti za nas zanimivo. Na naši ilustraciji na Sliki 41. imamo misel o LOGOSU, ki se objavlja v človeku, s predano težnjo, da bi se On objavil preko misleca. To čutenje predanosti podari peterokraki zvezdi blede moder odtenek; pomenljiva pa je tudi njena oblika, saj je bila številna stoletja simbol manifestacije Boga v človeku. Mislec je bil morda prostozidar, tako da je njegovo poznavanje simbolizma, ki ga uporablja to združenje, vplivalo na oblikovanje zvezde. Vidimo, da je zvezda obkrožena s svetlimi rumenimi žarki, ki žarijo iz veličastnega oblaka, ki označuje, ne le spoštljivo razume-

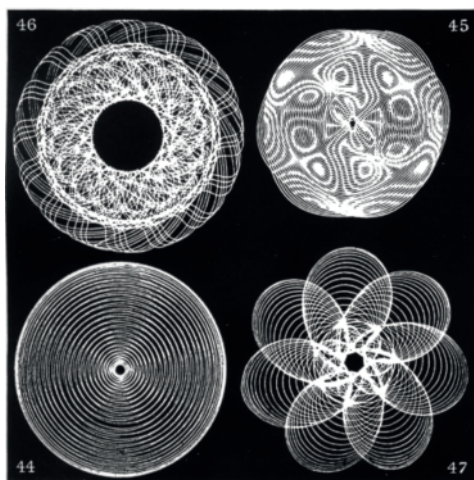
vanje vzvišenosti Božanstva, ampak tudi določen intelektualen napor, ki se povezuje z izlivanjem predanosti.

Vse prežemajoči Logos. - Naslednje tri podobe so povezane z naporom, da bi prišlo do predstavitve misli zelo visokega tipa - s prizadevanjem, da bi misel objela LOGOS, ki prežema celotno naravo. Kot na Sliki 38., tudi tu ni mogoča povsem verna poustvaritev, tako da moramo od bralca zahtevati dodaten napor, da z domišljijo nadomesti pomanjkljivosti risbe in tiska. Zlato kroglo, ki je naslikana na Siki 42., si moramo predstavljati v drugi krogli iz občutljivih črt (modre barve), ki je naslikana na Sliki 44. Kakršen koli napor, da bi te barve tako intimno povezali na fizični ravni, bi se odrazil z zelenim madežem, s čemer bi izgubili značaj miselne-oblike. Le z že omenjenim strojem je bilo sploh mogoče predstaviti milino in občutljivost črt. Kot v predhodnem primeru, ustvari tudi na Sliki 44. čudovit preplet ena sama črta, medtem ko je učinek štirih žarečih črt, ki ponazarja neko vrsto svetlobnega križa, posledica dejstva, da, kot se zdi na prvi pogled, krivulje v resnici niso koncentrične.

Drugačno pojmovanje. - Sika 45. predstavlja obliko, ki jo je ustvarila neka druga oseba, ko je skušala gojiti po-vsem enako misel. Tudi tu imamo presenetljivo zapleten sestav skoraj nepojmljivo občutljivih modrih črt, ki jim moramo z našo domišljijo dodati zlato kroglo s Slike 42., tako da bi njeno veličastje lahko bleščalo skozi vsako točko oblike. Tudi tu imamo, tako kot na Sliki 44., lep in zanimiv vzorec, ki nekako spominja na vreze

na orientalskih sabljah ali na to, kar vidimo na vodni svili *moire antique*. Če to obliko zariše nihalo, vzorec nikakor ni ustvarjen namensko, ampak je posledica križanja številnih mikroskopsko drobnih črt. Očitno je, da je moral imeti mislec, ki je ustvaril obliko na Sliki 44., v svojem umu predvsem združenost LOGOSA, medtem ko je moral imeti tisti, ki je porodil obliko na Sliki 45., v umu jasno predstavo o podrejenih centrih, preko katerih se izliva božansko življenje; zaradi česar so se ti odrazili v miselni-obliki.

Trojna manifestacija. - Ko je nastala oblika, ki jo predstavlja Slika 46., si je njen ustvarjalec prizadeval misliti na LOGOS v Njegovi trojni manifestaciji. Prazen prostor v sredini oblike je slepeče bleščanje rumene svetlobe, ki je tipično za Prvi Aspekt, medtem ko je Drugi Aspekt simbolično prikazan s širokim krogom tesno prepletenih in skoraj begajočih črt, ki obdajajo ta center. Tretji Aspekt pa se objavlja kot ozek, rahlo stkan zunanji krog. Celotno podobo prepaja običajna zlata svetloba, ki se svetlika med tankimi vijoličnimi črtami.

Sedmerna manifestacija. - V vseh religijah se ohranja tradicija o veliki resnici, da se LOGOS manifestira preko sedmih mogočnih kanalov, ki so pogosto znani kot manjši Logosi ali veliki planetarni Duhovi. V krščan-

skem načrtu se ti pojavijo kot sedem velikih arhangelov, ki jih včasih imenujejo sedem duhov pred Božjim prestolom. Slika pod številko 47. Prikaže rezultat meditativnega napora o tej metodi božanske manifestacije. V središču imamo zlato bleščavo, ki (čeprav z manj sijaja) prepaja vso podobo. Črta je plava in označuje zaporedje sedmih milih in skoraj peresno lahkih dvojnih kril, ki obkrožajo osrednje veličastje in so jasno zasnovana kot njegov sestavni del. Ob krepitvi in širitvi misli, ta lepa krila spremenijo svojo barvo v vijolično in postanejo podobna cvetnim listom cvetlice, ki se prekrivajo v precej zapletenem, a izredno učinkovitem vzorcu. To nam ponuja zelo zanimiv namig o oblikovanju in rasti teh podob v višji materiji.

Intelektualna težnja. - Oblika, ki je naslikana na Sliki 43., je nekoliko podobna tisti na Sliki 15., a je ta, ne glede na lepoto tiste, dejansko daleč višja in bolj veličastna misel. Tu imamo veliko, jasno zarezano sulico ali pero čiste, blede vijolične barve, ki nakazuje predanost najvišjemu idealu in ki jo krepí in zaokrožuje izjemno fino objavljane najbolj plemenitega intelektualnega razvoja. Opazimo lahko, da obstoja v obeh barvah močan prliv bele svetlobe, ki vedno nakazuje neobičajno duhovno moč.

Gotovo bi moral biti študij teh miselnih-oblik najbolj prepričljiva lekcija o cilju, ki naj bi ga dosegli, saj lahko iz nje razberemo tako to, čemu se moramo izogibati, kot tudi to, kaj naj gojimo, obenem pa se postopoma naučimo upoštevati, kako strahovita je naša odgovornost pri izvajanju te moči. Dejansko je strašno res, kakor smo rekli že na začetku, da so misli stvari, in to mogočne stvari; to pa nas sili v to, da se zavemo, da jih nenehno, noč in dan, poraja vsak od nas. Pogledajte, kako veliko srečo nam prinaša to znanje in kako veličastno ga lahko uporabimo, ko se nahajamo pred človekom, ki žaluje ali trpi. Pogosto nam okoliščine ne dovoljujejo, da bi nudili fizično pomoč, najsi z besedo ali z dejanjem, pa naj si to še tako želimo; vendar pa ni primera, ko ne bi mogli pomagati z mislijo, in ne primera, ko ne bi ta dosegla določnega rezultata. Pogosto se lahko zgodi, da bo naš prijatelj za trenutek preveč potopljen v svoje trpljenje, ali pa morda preveč vznemirjen, da bi lahko sprejel kakršen koli zunanji nasvet,

a kmalu bo prišel čas, ko bo naša miselna-oblika lahko prodrla skozi to vznemirjenje in se sprostila, da bomo lahko videli rezultat našega sočutja. Dejansko je res, da je odgovornost pri rabi te moči velika, vendar pa se zaradi tega vseeno ne bi smeli izogniti naši dolžnosti. Žalostno res je tudi to, da mnogi nezavedno uporabljajo svojo moč mišljenja v glavnem za zlo, a to pomeni le to, da bi jo morali tisti, ki začenjajo nekoliko razumevati življenje, uporabljati zavestno in za dobro. Na voljo imamo nezmotljiv kriterij; nikoli ne moremo zlorabiti te mogočne moči mišljenja, če jo vedno uporabimo v skladju z velikim božanskim načrtom evolucije in za povzdigovanje soljudi.

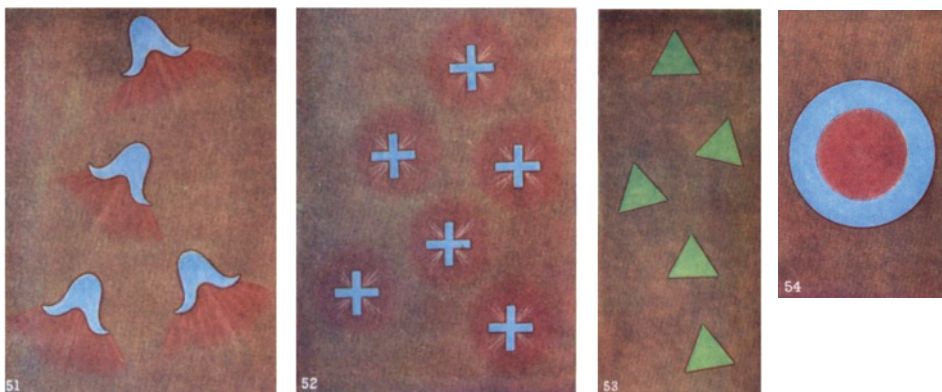

Misli pomoči

Podobe pod številkami 48. do 54. so rezultat sistematičnega poskusa odpošiljanja in beleženja misli pomoči. Prijatelja sta za ta poskus določila določeno uro v dnevu. Oblike je v nekaterih primerih videl odpošiljatelj, vedno pa prejemnik, ki je to, kar je videl, nato v grobih skicah takoj odposlal po pošti odpošiljatelju, ki je te prijazno opremil z naslednjimi opombami:

“Zdi se da na teh barvnih risbah modre poteze predstavljajo prvino predanosti. Rumene oblike spremlja prizadevanje, da bi se intelektualno predala moralna moč ali mentalna sila in pogum. Rožnato roza barva se je pojavila takrat, ko se je misel pomešala z ljubečim sočutjem. Če je uspel odpošiljatelj (A) premišljeno izoblikovati svojo misel ob dogovorjenem času, je prejemnik (B) poročal, da je videl veliko, jasno obliko, kot so tiste na Sliki 48., Sliki 49. in Sliki 54. Te so se obdržale nekaj minut in nenehno prenašale svoje rumeno ‘sporočilo’ na B. Če pa je bil A prisiljen izvajati svoj poizkus v težavnih pogojih - kot recimo na sprehodu - je občasno sam zaznal, kako so ‘oblike’ razpadle na manjše oble ali oblike, kot so tiste na Sliki 50., Sliki 51. in Sliki 52., B pa potrdil, da prejel enako razbite oblike. Na ta način je bilo mogoče na obeh koncih prenosa preveriti in primerjati številne podrobnosti, narava predanega vpliva, pa je ponujala dodatna sredstva za potrditev pravilnosti. V enem primeru je A, pri svojem prizadevanju, da bi prenesel misel, ki se je odražala v modro-roza barvi, motilo čutenje bojazni, da ne bi bila narava roza prvine narobe dojeta. B je poročal, da je najprej videl dobro opredeljeno oblo, kot je tista na Sliki 54., a, da je ta nenadoma izginila in prepustila prostor gibajoči procesiji drobnih, svetlo-zelenih trikotnikov, kot so tisti na Sliki 53. Teh nekaj risb nam ponuja slabotno predstavo o zaznani raznovrstnosti cvetličnih in geometrijskih oblik, pri čemer se zdi, da žareče lepote njihovih živih barv in potez, ne zmoreta predstaviti ne čopič ne svinčnik.

Oblike, ki jih izgradi glasba

Preden zaključimo s to malo razpravo, bo morda za naše bralce zanimivo, če podamo še nekaj primerov drugačnega tipa oblik. Mnogi ljudje vedo, da je zvok vedno povezan z barvo - da lahko, ko na primer zazveni določena glasbena nota, tisti, katerih bolj občutljivi čuti so do določene mere že razviti, vidijo njej ustrezen blisk svetlobe. Zdi se pa, da ni splošno znano to, da zvok, poleg barve, proizvede tudi obliko in da vsak del glasbe pušča za seboj tovrsten vtis, ki se določen čas ohrani in je jasno viden in razpoznaven za tiste, ki imajo oči, ki vidijo. Takšna oblika tehnično morda ni miselna-oblika - čeprav jo imamo, z vso pravico, za rezultat mišljenja skladatelja, ki se izraža preko glasbenikove spretnosti na glasbilu.

Nekatere takšne oblike so resnično presenetljive in prepričljive, njihova raznovrstnost pa seveda neskončna. Vsaka vrsta glasbe ima svoj lasten tip oblike in stil skladatelja se enako jasno odraža v obliki, ki jo izgradi njegova glasba, kot se človekov značaj odraža v rokopisu. Druge možnosti za raznovrstnost vnaša vrsta glasbila, na katerega se izvaja glasba, pa tudi vrednost izvajalca. Isti del glasbe bo v primeru vernega izvajanja vedno izgradil isto obliko, ki pa bo precej večja, če ga bo izvajala vojaška godba, ali pa če bo odigran na cerkvenih orglah, kot pa takrat, ko bo zaigran na klavirju. Ne bo različna le velikost, ampak tudi ustroj oblike. Podobna razlika v ustroju bo nastala tudi takrat, ko bo isti del glasbe odigran na violino, ali pa

na flavto. Nadalje, svoj učinek ima tudi odličnost izvedbe, tako da pride do čudovite razlike med žarečo lepoto oblike ob izvajanju resničnega umetnika, ki je popolno tako po svojem izrazu kot po izvedbi, in medlo ter nedoločno obliko, ki predstavlja napor lesenega in mehničnega izvajalca. Vsaka nenatančnost v izvedbi se-veda prinaša ustrezno pomanjkljivost v obliki, tako da se značaj izvajanja razkriva enako jasno jasnovidnemu opazovalcu kot se poslušalcu.

Očitno je, da bi lahko, če bi nam to dovoljevala prostor in čas, z risbami oblik, ki jih izgradijo različna dela glasbe v različnih pogojih, napolnili na stotine knjig, tako da je vse, kar lahko naredimo znotraj razumnih meja, to, da podamo nekaj glavnih tipov. Tako smo se odločili, da se omejimo na tri tipe glasbe, ki predstavljajo hitro razpoznavne kontraste in da zaradi preproste primerjave vse predstavimo v takšni obliki, kot se pojavijo, ko so odigrane na isti instrument - odlične cerkvene orgle. Na vsaki od naših slik jasno vidimo cerkev in miselno-obliko, ki se dviga v ozračje nad njo; obenem pa se moramo zavedati, da je cerkev, navkljub različnim merilom risb, v vseh treh primerih ista, in da je zato relativno velikost glasbene-oblike sorazmerno lahko izračunati. Dejanska višina cerkvenega stolpa je nekoliko pod stotimi čevlji (30 m), tako da lahko vidimo, da je glasbena-oblika, ki jo proizvedejo močne orgle izjemno velika.

Takšne oblike ohranijo svojo povezano zgradbo kar nekaj časa - vsaj uro ali dve; in med vsem tem časom na vse strani izžarevajo svoje značilne vibracije, prav tako kot naše miselne-oblike. In če je glasba dobra, potem učinek teh vibracij ne more biti drugačen kot povzdigujoč za vsakega človeka, katerega nosilcev se dotaknejo. Skupnost ima zato zelo realen dolg hvaležnosti do glasbenika, ki izliva takšne koristne vplive, saj lahko dobro vpliva na stotine ljudi, ki jih na fizični ravni ne bo nikoli videl in ne poznal.

Mendelssohn. - Prvo od takšnih oblik, relativno majhno in preprosto, imamo naslikano na Sliki M. Videli bomo, da je oblika na grobo podobna balonu, z nazobčanim obrisom, ki je sestavljen iz dvojne vijolične črte. Znotraj tega se nahaja ureditev raznovrstno obarvanih črt, ki se gibljejo

skoraj vzporedno z obrisom; nato pa nekako podobno ureditev, za katero se zdi, da prečka in prežema prvo. Oba niza črt očitno izhajata iz orgel v cerkvi in se dvigujeta skozi streho, kajti fizična materija ne predstavlja ovire za njuno oblikovanje. V praznem središču oblike plava določeno število drobnih, rastočih polmesecev, ki so razporejeni v štiri navpične črte.

Poskušajmo sedaj podati določen pomen temu prizoru in do določene mere razložiti, kako nastane. Vedeti moramo, da je ta napev po svojem značaju preprost in odigran le enkrat, zaradi česar lahko obliko analiziramo na način, ki sploh ne bi bil mogoč, če bi šlo za bolj širok in zapleten primerek.

A tudi v takšnem primeru ne moremo, kakor bomo videli, podati vseh podrobnosti. Če se zaenkrat ne oziramo na nazobčan obris, potem imamo znotraj tega ureditev iz štirih črt različnih barv, ki se gibljejo v isti smeri, pri čemer je prva modra, druge pa temno rdeča, rumena in zelena. Te črte so precej nepravilne in zakrivljene; dejansko je vsaka sestavljena iz številnih kratkih črt, ki so na različnih nivojih med seboj pravokotno povezane. Zdi se, da vsaka od teh kratkih črt predstavlja določeno glasbeno noto in da nepravilnost njihove razporeditve nakazuje zaporedje teh not, tako da vsaka od zakrivljenih črt pomeni gibanje enega od delov napeva, pri čemer se vse štiri gibljejo skupaj in označujejo sopran, alt, tenor in bas, čeprav se v tej astralni obliki ne pojavijo nujno v tem zaporedju. Na tem mestu je potrebno dodatno pojasnilo. Čeprav gre za sorazmerno preprost napev, imamo vseeno barvne odtenke in oblike, ki so tako zelo subtilne, da jih ni mogoče poustvariti z nobeno, nam dosegljivo barvno lestvico. Zato moramo vedeti, da ima vsaka od teh črt, ki izraža določeno noto, svojo lastno barvo, tako da se, četudi v celoti zunanja črta daje moder vtis in naslednja temno rdečega, ta spreminja na vsakem palcu njene dolžine; zato prikazano ni točna poustvaritev vsakega odtenka, ampak ponuja le splošen vtis.

Dva niza štirih črt, ki se na videz križata, ustvarita dva dela napeva; nazobčan obris, ki obdaja celoto, je rezultat raznovrstnih okraskov in arpeggirov, plavajoči polmeseci v sredini pa predstavljajo posamezne ali ločene akorde. Seveda arpeggi niso povsem vijolični, kajti vsaka zanka ima različen odtenek in se v celoti bolj približujejo tej barvi kot pa kateri koli drugi. Višina te oblike verjetno sega nad zvonik, v višino preko stotih čevljev; ker pa se širi tudi navzdol, skozi streho cerkve, je njena celotna višina prav lahko okoli sto petdeset čevljev. Obliko je ustvarila ena od Mendelssohnovih "Lieder ohne Worte", ki je značilna po občutljivem, filigranskem delu, ki se tako pogosto pojavlja kot rezultat njegovih skladb. Celotna oblika se dviguje na iskrečem, raznobarvnem ozadju, ki je dejansko oblak, ki jo obdaja z vseh strani in ki so ga povzročile vibracije, ki se izlivajo iz njega.

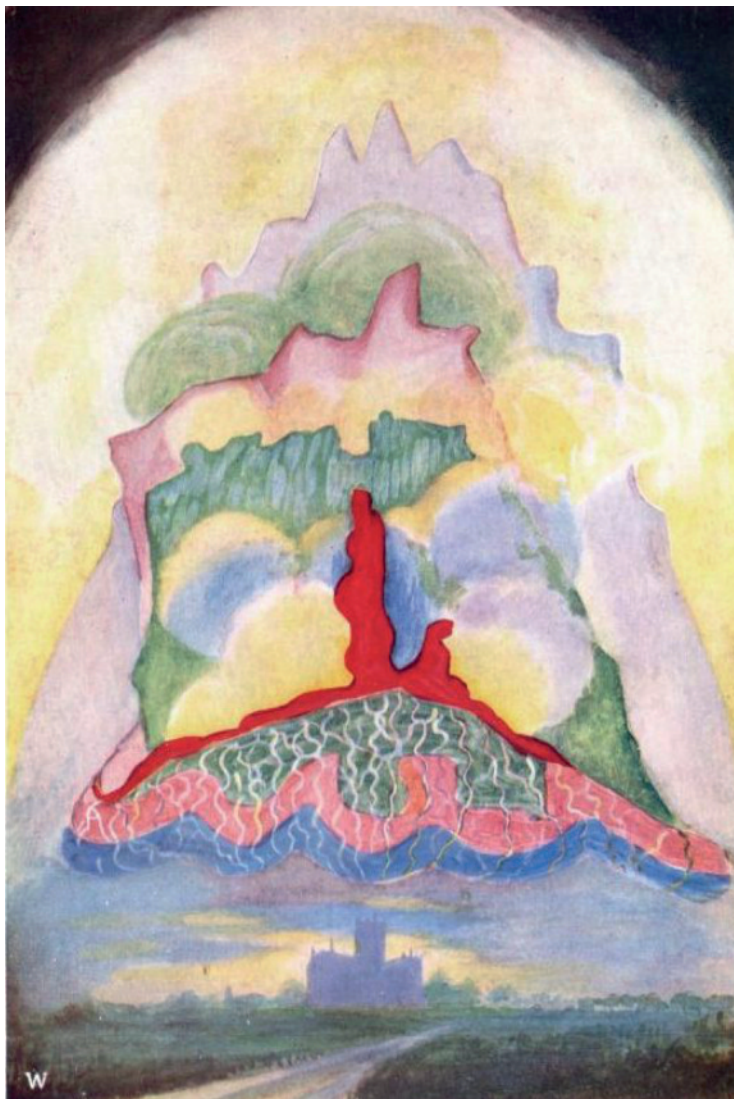
Gounod. - Na Sliki G imamo povsem drugačno delo - Gounojev doneči zbor. Ker je cerkev na ilustraciji še vedno ista, lahko izračunamo, da se mora najvišja točka oblike sedaj dvigovati do šesto čevljev nad zvonik, čeprav je navpičen presek oblike verjetno krajši, saj je organist očitno končal z izvajanjem pred nekaj minutami, tako da popolna oblika plava visoko v zraku, jasno določena in skoraj okrogla, ali bolje, na polih potlačen sferoid. Ta je prazen, tako kot vse takšne oblike, kajti stalno povečuje velikost - se postopno širi iz svojega središča, a postaja po videzu sorazmerno vse manj živ in vse bolj eteričen, dokler popolnoma ne izgubi svoje povezanosti in

se razprši kot oblak dima. Zlato veličastje, ki ga obdaja in prepaja, nakazuje, tako kot prej, žarčenje njegovih vibracij, ki v tem primeru kažejo nadvlado rumene barve v precej večjem razmerju kot pri bolj prijazni Mendelsohnovi glasbi.

Obarvanost je tu precej bolj bleščeča in masivna kot na Sliki M, kajti ta glasba ni toliko nit šepetajočega napeva, ampak bolj sijoče zaporedje grovovityh akordov. Slikar se je tu bolj potrudil, da bi prikazal učinek akordov, kot pa ločene note, kar pa tako ali tako ne bi bilo mogoče pri tako majhnem merilu. Zato je tu veliko težje slediti razvoju oblike, kajti pri tem precej daljšem delu so črte tako prekrizane in prepletene, da nam ostane le razkošen splošni učinek, ki naj bi ga po skladateljevi želji občutili - in videli, če smo to sposobni. Kljub temu je mogoče deloma izluščiti postopek izgradnje oblike, še najlažje, če začnemo na najnižji točki na levi strani Slike. Velik vijolični izrastek je nedvomno začetni akord stavka, o katerega značaju si lahko ustvarimo predstavo, če sledimo zunanji črti oblike navzgor in okoli oboda. Pozoren pregled razkrije še druge črte, ki se vijeta skoraj vzporedno s to zunanjo in ki kažeta podobno zaporedje barv kot prva, vendar manj barvito, kar prav gotovo govori o mehkejši ponovitvi istega stavka.

Skrbna analiza te vrste nas hitro pripelje do prepričanja, da obstaja v tem navideznem kaosu zelo realen red. In videli bomo, da bi bilo mogoče, če bi bilo mogoče doseči verno poustvaritev tega žarečega veličastja, ki bi bila natančna do najmanjših podrobnosti, do popolnosti potrpežljivo razvozlati tudi tega in vsak ljubek dotik iskreče barve povezati s prav tisto noto, ki ga je priklicala v obstoj. Ne smemo pozabiti, da imamo na tej ilustraciji precej manj podrobnosti kot na Sliki M; na primer, vsaka od teh točk ali projekcij ima znotraj sebe kot sestavni del vsaj štiri črte ali pasove različnih barv, ki so se nam na Sliki M predstavile kot ločene, medtem ko so tu združene v eni sami barvi, tako da imamo podan le splošen učinek akorda. Na Sliki M smo povezovali vodoravno in poskušali pokazati značilnosti določenega števila zaporednih not, združenih v eni sami, a z ločenim učin-

kom štirih sočasnih delov z uporabo različno obarvane črte za vsako od teh. Na Sliki G poskušamo narediti prav nasprotno, kajti povezujemo navpično in združujemo, ne zaporednih not enega dela, ampak akorde, od katerih verjetno vsak vsebuje šest ali osem not. Končna pojavnost poveže ta dva učinka v nepopisno bogastvo podrobnosti.

Wagner. - Nihče, ki je tem glasbenim oblikam posvetil kakršen koli študij, se ne bo obotavljal pripisati čudoviti niz gora, ki je naslikan na Sliki W geniju Riharda Wagnerja, kajti noben drug skladatelj ni doslej gradil zvočkovnih zgradb s takšno močjo in odločnostjo. V tem primeru imamo široko, zvončasto, skoraj sto čevljev visoko zgradbo, z le nekoliko manjšim presekom na dnu, ki plava v zraku nad cerkvijo, iz katere se je dvignila. Je prazna, tako kot Gounojeva oblika, s to razliko, da je odprta na dnu. Podobnost z zaporedoma umikajočimi se braniki gore je skoraj popolna, a poleg tega povišana z valujočimi masami oblaka, ki se vali med pečinami in nudi učinek perspektive. Pri tej risbi ni nikakršnega poskusa, da bi pokazali učinek posameznih not ali akordov; vsak sklad namišljenih gora predstavlja, s svojo velikostjo, obliko in barvo, le splošen učinek enega od delov glasbenega dela, kakor ga vidimo od daleč. Vendar pa moramo razumeti, da sta v realnosti, tako ta, kot tudi oblika na Sliki G, tako bogati s podrobnostmi kot Slika M in da so vse veličastne mase barve izgrajene iz sorazmerno drobnih pasov, ki ločeno ne bi bili vidni v merilu, v katerem je narisana. Splošen rezultat je ta, da ima vsak gorski vrh svoj lasten bleščec odtenek, prav takšen, kakršnega vidimo na ilustraciji - sijoč madež žive barve, ki žari v veličastju svoje lastne žive svetlobe in širi svojo sijoče žarenje po celi krajini v okolici. Vendar v vsaki od teh barvnih mas nenehno migljajo tudi druge barve, tako kot na površini stopljene kovine, tako da bleščanje in iskrenje teh čudovitih zgradb presega moč kakršne koli fizične besede.

Pretresljiva poteza v tej obliki je korenita razlika med dvema tipoma glasbe, ki se pojavita v njej. Ena poraja oglate skalnate mase, druga pa okrogle valovite oblake, ki se vrinjajo med prve. Drugi motivi so prikazani s širokimi pasovi modre, roza in zelene barve, ki se pojavljajo ob osnovi zvonika, medtem ko vijugaste črte bele in rumene barve, ki se vijejo preko njih, verjetno ustvari žuborenje arpeggia spremljave.

Na teh treh slikah smo narisali le obliko, ki jo neposredno ustvarijo zvočne vibracije, čeprav jasnovidni lahko vidi, da jih običajno obkrožajo še šte-

vilne manjše oblike, ki so rezultat osebnostnih čutenj izvajalca ali čustev, ki se porodijo med poslušalci glasbe. Če na kratko povzamemo: na Sliki M imamo majhno in sorazmerno preprosto obliko, povzeto precej podrobno in podano z učinkom vsake note; na Sliki G imamo bolj sestavljeno obliko povsem drugačnega značaja, narisano manj podrobno, saj ne poskušamo predstavljati ločenih not, ampak prikazati, kako se v obliki in barvi izrazi vsak akord; na Sliki W imamo še večjo in bogatejšo obliko, pri katere slikanju smo se izognili vsem podrobnostim, da bi lahko približno podali poln učinek dela kot celote.

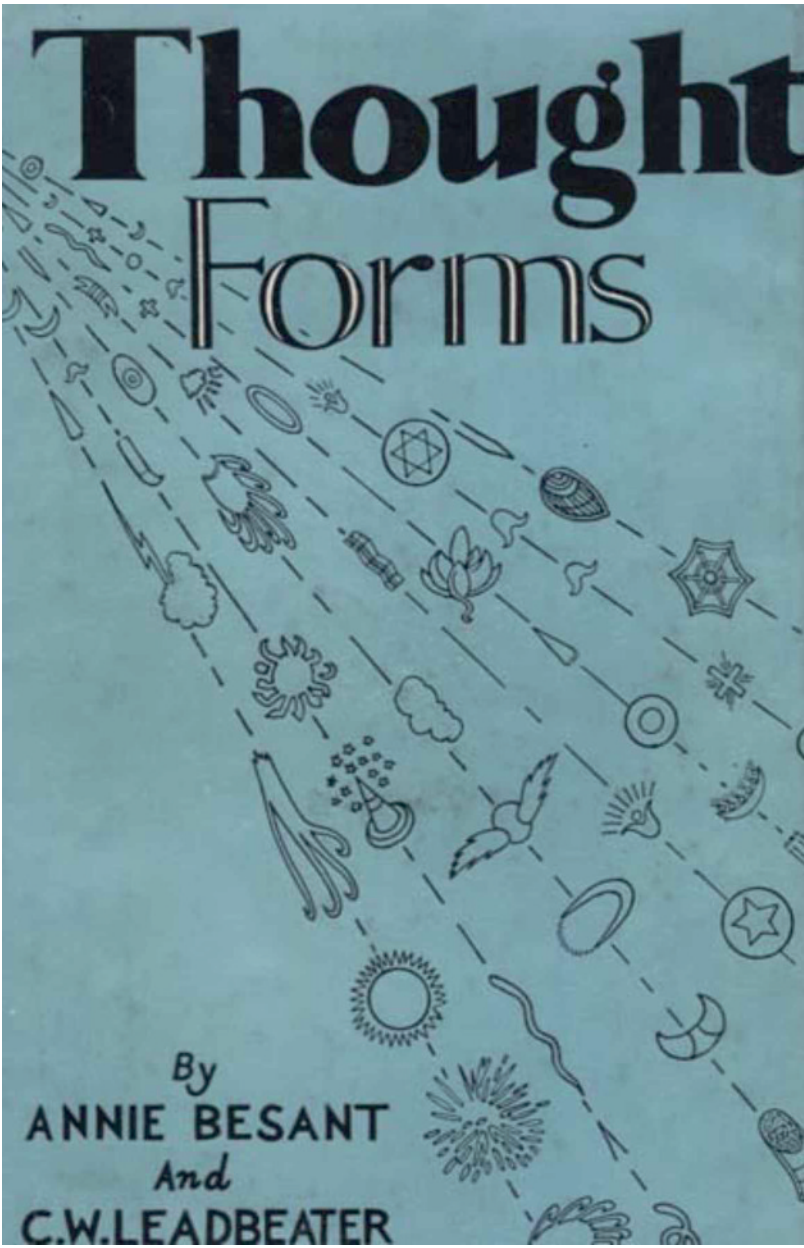
Seveda v astralni in mentalni materiji pusti svoj vtis vsak zvok - ne le tisti, ki so urejeni v zaporedja zvokov, ki jih imenujemo glasba. Nekega dne bomo morda lahko naslikali tudi oblike, ki jih izgradijo ti drugi, manj blagovozvočni zvoki, ki presegajo namen te kratke razprave; a tisti, ki se za te vseeno zanimajo, lahko preberejo poročilo o njih v knjigi C. W. Leadbeatra *The Hidden Side of Things*.

Dobro je, če imamo stalno v mislih, da obstaja skrita stran življenja - da ima vsako dejanje, beseda in misel svoje posledice v nevidnem svetu, ki nam je vedno tako blizu, in da so običajno ti nevidni rezultati neskončno bolj pomembni od teh, ki jih vsi vidimo na fizični ravni. Moder človek, ki to ve, uravnava svoje življenje v skladu s tem dejstvom in upošteva celovit svet, v katerem živi, in ne le njegovo zunanjo luščino. Tako se izogne številnim težavam in ne doseže le tega, da je njegovo življenje bolj srečno, ampak tudi bolj koristno za soljudi. A to vključuje znanje - tisto znanje, ki je moč.

Le obstajati ni dovolj; želimo živeti razumno. A, da bi tako živeli, moramo vedeti, in da bi vedeli, moramo študirati; in tu se pred nami odpira širno polje, če le stopimo nanj in zberemo sadove tiste Božanske Modrosti, ki jo v teh sodobnih časih ljudje imenujejo Teozofija.

Thought Forms

By
ANNIE BESANT
And
C.W.LEADBEATER

Annie Besant Wood je bila dolgoletna predsednica Teozofskega društva (1907–1933), ki se je rodila 1. oktobra leta 1847 v bližini Londona v družini irskega porekla. S pomočjo materine prijateljice Ellen Marryat je pridobila dobro izobrazbo ter razvila močan čut odgovornosti do družbe.

Leta 1874 se je pridružila Secular Society ter v njem

tesno sodelovala s Charlesom Bradlaughom, urednikom revije *National Reformer*, za katero napisala številne članke o zakonu in pravicah žensk. Leta 1877 je izdala knjigo *The Laws of Population*, ki je govorila o nadzorovanju rojstev in bila zaradi tega deležna velikega odmeva v javnosti. To delovanje jo je povežalo s socialisti in Georgem Bernardom Shawom. Pridružila se je Social Democratic Federation in zasnovala lasten časopis *The Link*. Med drugimi je v njem leta 1888 objavila članek "White Slavery", v katerem je opozorila na nečloveške razmere in nizke plače žensk v eni izmed londonskih tovarn. Naslednjega leta pa je sodelovala pri izdaji vplivne knjige *Fabian Essays*.

Istega leta, 1889, je Annie Besant dobila v roke knjigo *The Secret Doctrine* Helene Petrovne Blavatsky in se navdušila za teozofijo in postala članica Teozofskega društva, kateremu je nato posvetila svoje nadaljnje življenje. Leta 1893 je odpotovala v Indijo na sedež društva in ga istega leta v Chicagu zastopala na World Parliament of Religions. Teozofijo in hindujsko filozofijo je predstavila tako bleščeče, da si je takoj pridobila naklonjenost hindujske javnosti, ki jo je nato podprla v njenih reformnih prizadevanjih za družbeno, vzgojno in politično prenovu Indije, ki jo je začela leta 1898 z ustanovitvijo Central Hindu College v Benaresu. Mahatma Gandhi je dejal, da je Annie Besant prebudila Indijo iz spanja, še posebej, ko je leta 1916 ustanovila Home Rule League in bila nato leta 1917 izvoljena za predsednico Indian National Congress. Annie Besant se je še nadalje vključevala v boj za pravice žensk in se posvečala pisanju teozofskih vsebin, saj je napisala številne članke in knjige, ki sedaj spadajo med klasična teozofska dela. Umrla je 20. septembra 1933 v Adyarju.